

UITGAAF VAN DEN
ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd De groote Raffles
Onbekende.

No. 458

DE IJSDIAMANT.

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

DE IJSDIAMANT.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

In het Goudgraversdorp.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 298
Wie is de Misdadiger?	„ 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Het was omstreeks acht uur in den morgen, en traag als met tegenzin was de dag aangebroken.

De zon was zoeven boven de kimme verschenen en goot nu een onzeker schijnsel over de eindeloze sneeuwvlakte en de nauwelijks gebaande wegen, die door deze vlakte heenvoerden naar het goudgraversdorp, hetwelk daar pas een jaar geleden was gesticht en nu reeds een bevolking van bijna tweeduizend zielen telde.

Eigenlijk was Yellow Creek niet veel meer dan een kamp, want alle huizen waren zonder uitzondering van hout, en dan nog meestal op zeer ruwe wijze opgetrokken uit onbehouwen boomstammen, waarbij de naden met rendiermos, uitgeplozen touw en in enkele gevallen met talk waren dichtgestopt.

Yellow Creek bezat feitelijk slechts een straat, en die was dan ook vrij druk.

De nederzetting bestond uit twee rijen huizen, of hutten, zooals men wilde, meestal afzonderlijk gebouwd, en van elkander gescheiden door den door duizenden platgetreden weg, die van het

Zuiden kwam, en verder Noordwaarts liep, naar onbekende streken, om zich te verliezen in het eeuwige ijs, het gebied van den dood, waarvan slechts zeer weinigen terugkeerden, op hun jacht naar het gele goud.

In het Zuiden, aan de oevers van de thans bevroren Joekon was nog geen spoor van beschaving, kon men nog rekenen op eenige gemakken, in de groote nederzetting welke men daar vond — hier en daar beschikte men zelfs over een telefoon als vertegenwoordigster van de menschelijke beschaving.

Maar hier was niets anders dan de vreeselijkste ontbering, hier werd het leven als het ware nog slechts in zijn primitiefsten vorm geleefd — men at, men sliep en men vocht, om den volgenden dag te kunnen halen.

En Yellow Creek was nog niet het ergste.

Sedert een paar maanden deden de geruchten de ronde dat er nog Noordelijker, verder bij den poolcirkel, goud was gevonden, op het gebied van de Eskimo's, dicht bij den oorsprong van de Noatak rivier.

En aanstonds had, ondanks het vergevorderde winterseizoen, zich een schier eindeloze stroom mannen noordwaarts begeven, allen beziel en voortgedreven door den vurigen wensch zich meester te maken van het goud, dat, mocht men de geruchten gelooven, als het ware opgeschept zou liggen en maar voor het grijpen was.

En velen van die mannen stierven...

Zij waren niet bestand tegen de verschrikkelijke ontbering, zij kenden het land niet, zij wisten niet hoe zij zich moesten wapenen tegen de ontzettende koude, men bedroog hen op allerlei wijzen en zij kwamen jammerlijk om in den strijd.

Zelfs uit New-York, Boston, Philadelphia en andere groote Amerikaansche steden, kwamen jongelieden aan, nauwelijks de kinderschoenen ontwassen, die een groot fortuin hadden verbrast, of alleen maar werden aangetrokken door den lust naar avonturen.

Zij kochten voor hun laatste geld geweren, sleden, trekhonden en proviand, menigmaal zonder raad te vragen aan ervaren jagers of Poolreizigers — en als zij niet spoedig terugkeerden, lieten zij daarginds het leven, daar hun niet gehard lichaam niet bestand was tegen de vreeselijke vermoeienissen en de koude, daar zij niet met hun honden wisten om te gaan en een geheel verkeerd soort hadden gekocht, kortom daar zij niet geoefend waren.

Maar hun dood schrikten de anderen, die na hen kwamen, niet af.

Wanneer eenmaal de goudkoorts zich heeft meester gemaakt van den mensch, dan deinst hij nergens voor terug.

De vliegen, die hun makkers zien omkomen op het verraderlijke vliegenpapier, zullen er niet minder om verlost worden, zich zelve neer te zetten op dat papier, dat hun kerkhof zal zijn.

En zoo gaat het met de lieden, die naar onbekende streken trekken en waarvan er niet een op de honderd voor zijn moeite beloond wordt.

Yellow Creek doorleefde in dien tijd een periode van bloei.

De weinige winkeliers en de zes of zeven kroeghouders verdienden er zeer veel geld.

Want telkens kwamen er nieuwe goudelvers opzetten, om de plaats in te nemen van hen, wier gebeente daarginds ver in het Noorden verbleekte op de grenzeloze sneeuwvlakten.

De winkel van Ted Fleece was zeker wel de grootste en ook de best voorziene.

Hij was de man, die het altijd als het ware scheen te ruiken, wanneer daar ergens in het

hooge Noorden een trek ontstond, als gevolg van het gerucht, dat er in de buurt goud was gevonden.

En nauwelijks stonden er drie of vier hutten bij elkander of Fleece verscheen, eerst met zijn grooten woonwagen om de kat uit den boom te kijken.

Bleken de vooruitzichten gunstig, dan rukte er een klein legertje werklieden aan, begeerig om een paar dollars te verdienen en bouwden voor hem het blokhuis dat zijn winkel en woning zou worden.

Fleece bleef dan op dezelfde plaats totdat het getij verlopen was en dan verzette hij de bakens en vertrok naar elders.

Soms bleef hij slechts twee maanden op dezelfde plek, als zijn instinct hem eens bedrogen had, wat echter maar zeer zelden geschiedde, maar ook wel eens twee jaren of langer.

Hij was er trotsch op, dat hij Yellow Creek als het ware gesticht had, de nederzetting dicht bij den oorsprong van Kojakuk, een der voornaamste zijrivieren van de Joekon.

Of er daar in het Noorden werkelijk goud zat, deerde hem weinig, het was voldoende dat men het dacht en dat er een onophoudelijke stroom van door de goudkoorts aangetaste gelukszoekers door het dorp trok, die van alles noodig hadden, nieuwe sledenijzers, een zweep van buffelleider, strengen voor de sleden, geweervet, gedroogd vleesch, pemmican genaamd, patronen, vetlederen laarzen, verbandlinnen, sneeuwbrillen, wat niet al!

Fleece verkocht schoenveters, zoowel als blikken waterketels, lucifers, die een dollar per doosje kostten, zoo goed als revolvers, ledertuig, zadels en als het moest ook de paarden er bij! Maar paarden zou hij in dien tijd niet verkoopen, dat wist hij wel, al was het even zeker dat sommige onnoozele „Greenhorns” (nieuwelingen), hem in allen ernst gevraagd hadden of hij hun geen span paarden kon verkoopen, alsof die dieren zouden kunnen bestaan onder deze omstandigheden, nu de vlakte bedekt was met een meter hooge laag sneeuw, nu er geen enkel grasje groeide en op een plek, duizenden mijlen verwijderd van iederen stal, of van een magazijn van hooi of haver!

Neen, het rijk was nu aan de honden en voor hen had Fleece goed gezorgd, want hij had een reusachtigen voorraad gedroogden visch ingeslagen en als de wind maar gunstig was, dan kon degeen, die op weg was naar Yellow Creek, reeds mijlen van te voren weten dat hij zijn doel naderde.

Maar al stonk de visch van Fleece niet weinig, de uitgehongerde en vermoeide honden aten hem met graagte.

En wat had de sluwe winkelier daar al voor rassen gezien!

Sommigen kwamen aan met een zestal van de prachtigste Barzois, die men zich kan denken, dieren die zelfs in New York duur betaald zouden worden, maar die hier in het barre Noorden al heel spoedig geen dollarcent bleken waard te zijn.

De eigenaar had misschien geoordeeld dat een Russische hazewind toch zeker wel goed bestand zou zijn tegen de koude en dat hij buitengewoon snel liep en hij had er zes gespannen voor een slede, die, met de bepakking mede bijna achthonderd kilo woog.

Dan vrozen de sledeijzers aan de slee vast, de domme Greenhorn zag het niet en begreep er niets van, ranselde op zijn arme honden los en als er soms een medelijdend man aankwam, die wist wat de oorzaak was van die onbeweeglijkheid en die hem wees, hoe hij de honden eerst opzij moest laten trekken, teneinde de vast gevrozen slede los te rukken, dan ging het een tijdje op een sukkeldrafje voort, maar het duurde nooit lang, de Russische hazewind bleek zeer hard te kunnen loopen, als hij niet in het tuig was gespannen, maar als trekdier was hij geen cent waard.

En dan, zij waren kieskeurig, zij waren twistziek, zij werden spoedig koppig onder het zware werk en zij vermagerden zienderoogen en stierven binnen een week.

Dan waren er, die zware Sint Bernards voor hun sleden hadden gespannen en die logge dieren bewogen zich slechts zeer langzaam, vereischten de grootste zorg, werden al te spoedig ziek en bleken niet geschikt voor het werk te zijn.

Sommigen waren van oordeel dat een hond een hond is en verbaasden de vaste inwoners van Yellow Creek met een fantastisch plan, dat bestond uit een voorspan van Eskimo honden en verder een Dobberman Pincher, een Duitse dog, een Belgische herdershond, een Iersche wolfshond — klein en groot door elkander, onhandelbaar, twistziek en waarvan de meesten dan ook spoedig vervangen moesten worden.

Naast den bazar van Fleece, zooals de man zijn winkel gedoopt had, was het wijnhuis van Buck Howard, een ruwen, tamelijk gevaarlijken kerel, die zich nergens ooit zou vertoonen zon-

der zijn revolver, waarmede hij wist om te gaan op een wijze, die het voor zijn medebewoners zeer onaangenaam maakte, wanneer zij zich zijn vijandschap op den hals haalden.

Ook het wijnhuis was uit boomstammen opgetrokken en was vrij groot.

Men kwam van de straat door een ruwe deur eerst in een soort voorportaal en door een tweede deur onmiddellijk in de groote gelagkamer.

Twee zijden daarvan waren ingenomen door een gaanderij, op ongeveer twee meters van den vloer en die door houten palen ondersteund werd.

Op die gaanderij kwamen een tiental „Chambres Séparées” uit, waar voor de gasten die het wenschten, gelegenheid bestond zich af te zonderen met een van de zes vrouwen, die in dienst stonden van Buck Howard — rampzalige schepsels, hier heen gedreven door het noodlot, of door het verlangen, in korten tijd veel geld te verdienen.

Meestal vertoonden die vrouwen zich, ook al vroor het buiten veertig graden, in korte rokjes, hals en armen ontbloot.

In een hoek van het groote vertrek stond een piano, een oud, ontstemd instrument, met een dunnen toon en op dit instrument speelde iederen avond een nog jonge man, met een hol, uitgeleerd gezicht, ter begeleiding van een violist, een man van een jaar of vijftig, die sterk dronk en met starre oogen voor zich uitkeek, terwijl hij, bijna onbewust, de eene Fox Trott na de andere speelde.

Op die muziek dansten dan de gasten, soms met een der vrouwen en vaak met elkander — want de zes „dames van Buck”, zooals zij in de wandeling genoemd werden, vormden, met nog een enkele andere vrouw, het gansche vrouwelijke element van Yellow Creek.

Er was nog een andere attractie — en dat was de roulette, die in het midden van het groote vertrek stond en waar Buck Howard meestal een wakend oogje op hield, om toe te zien, dat zijn assistent hem niet in den nek zag.

En als hij daar niet was, dan stond hij achter het uit planken getimmerde buffet en liet zijn kleine zwarte oogen over zijn gasten gaan.

En niets ontging hem.

Hij had dadelijk den nieuwelings herkend, of den man, wiens zakken goed gespekt waren, daar hij juist een grooten voorraad honden had verkocht — en dan knipoogde hij naar een van de dames, wenkte naar den nieuwaangekomene

— en de zwaar gepoederde en geschminkte vrouw ging op hem toe en zette zich met een gedwongen glimlachje op het vermoeide gelaat naast hem neder, om hem tot drinken aan te sporen.

Tot drinken — of tot spelen en dikwijls genoeg ontstond er een hevige twist, waarbij de revolvers en messen een woordje meespraken.

Zeker, er was een Sherif in het dorp, door de inwoners zelve gekozen, en die twee flinke kerels tot zijn beschikking had — maar wat konden die uitrichten tegen een woeste bende, verhit door hartstocht en drank en die menigmaal in het donker vocht, omdat de petroleumlampen waren stukgeslagen.

En dan — niemand mengde gaarne den Sherif en zijn mannen in hun zaken, want verreweg de meesten hadden altijd nog een appeltje te schillen met dien drager van het gezag.

En zelden zag een wijnhuis een eigenaardiger samenraapsel dan de kroeg van Howard.

Want de goudorst oefent zijn invloed uit op paupers, zoowel als hooggeplaatsten, die om de een of andere reden hun rijkdommen zagen verdwijnen — men vond er voormalige chauffeurs, ingenieurs, mislukte journalisten, tooneelspelers, mijnwerkers en niet alleen afkomstig uit Amerika, maar zelfs uit de verste landen van Europa! Sommigen waren regelrecht doorgereisd en spraken nog slechts zoo gebrekkig Engelsch, dat men het ternauwernood kon begrijpen en het mocht een raadsel heeten, hoe deze lieden erin geslaagd waren, het grondgebied der Vereenigde Staten te betreden, waar de emigratiebepalingen thans zoo buitengewoon streng waren.

Maar om acht uur in den morgen was het nog stil in het groote wijnhuis, en trouwens in de geheele nederzetting.

Nu en dan gleden er een slede langs de hoofdstraat, bespannen met acht tot twaalf honden,

hoog beladen met sprokkelhout, met gedroogd vleesch, of met de geheele bagage van een of anderen goudzoeker, die alleen of in gezelschap naar het Noorden trok.

Maar langzamerhand werd het drukker.

De deuren der blokhuisen werden geopend en vaak moesten de bewoners beginnen hun gang vrij te maken van de sneeuw, die door het openen van de deur naar binnen was gevallen.

Er stond dien dag bijna geen wind en daardoor was de koude van omstreeks dertig graden ook beter te verdragen.

Er verschenen hoe langer hoe meer sleden in de straat en Fleece kreeg het druk.

Met behulp van zijn winkelbediende, een roodharigen Ier, had hij de luiken weggenomen van voor zijn uitstalling — het behoeft niet te worden gezegd dat men in die nederzetting geen enkele glasruit vond, zoo groot als een handpalm — en het duurde niet lang of de eerste koopers kwamen opdagen.

Deze had een nieuw tuig noodig, een tweede schafte zich een breed jachtmes aan, weer een ander vroeg, of Fleece een span goede honden te koop had, die op dat oogenblik omstreeks vijfhonderd dollar per stuk waard waren, nu de trek naar het Noorden bleef aanhouden.

En toen verscheen er een drietal klanten, die aanstonds aller opmerkzaamheid tot zich trokken en die geruimen tijd onder diepe stilte werden aangestaard — het waren drie goedgekleede mannen, klaarblijkelijk vreemdelingen en die er volstrekt niet uitzagen als gouddelvers.

Die drie mannen waren John Raffles, zijn vriend Charles Brand en zijn trouwe chauffeur James Henderson.

En zij waren hier, eenvoudig omdat Raffles eenigen tijd tevoren den lust had te kennen gegeven, in Alaska op blauwvos en beer te gaan jagen.

Hoofdstuk II.

De pelsjager.

De stoutmoedige avonturier en zijn beide metgezellen waren naar de nederzetting gekomen, op dezelfde wijze als iedereen het deed, die geen zelfmoord wilde plegen, namelijk met een hondenslede getrokken door een tiental sterke en uitstekend afgerichte honden, voor het meerendeel bastaards, maar gehard en uitstekend geschikt voor hun werk.

In vier dagmarschen waren zij van Fort Joekon gekomen, aan den oorsprong van de rivier van dien naam gelegen en waar zij gastvrijheid hadden gevonden bij den Fortcommandant aan wien Raffles zich had voorgesteld als graaf Panhurst.

Raffles had geen bepaald doel en de geruchten omtrent de goudvondst op het gebied der Eskimo's had hem volkomen koud gelaten.

Zelfs al bevatten die geruchten waarheid, dan nog dacht hij er geen oogenblik aan, zich te voegen bij die ruwe onbeschaafde, heel dikwijls misdadige gelukzoekers, die naar het Noorden trokken — om in vele gevallen nooit meer terug te keeren.

Maar dat jaar kwam de blauwvos zeer overvloedig voor in die streken en dit alleen had Raffles doen besluiten, zijn weelderig ingericht huis te Londen te verlaten en met zijn onafscheidelijken vriend Brand en James Henderson, een kerel als een boom, een ware Hercules, de reis naar Amerika te ondernemen en te gaan jagen in het hooge Noorden.

Zij hadden zoo ver zij konden, de reis per trein gedaan — dat wil zeggen tot Prince Rupert, aan de Westkust van Canada, tegenover de Queen Charlotte Islands gelegen.

Noordelijker kwam de trein niet en vandaar moesten zij per slede verder gaan, een der talloze dalen volgen van het Rotsgebergte, tot zij den oorsprong van de Joekon bereikten.

Deze was reeds geheel toegevroren, maar daar er toen nog geen sneeuw gevallen was, ging de reis zeer snel verder, daar Raffles gebruik kon maken van het spiegelgladde dek van de rivier, waarover de slede pijlsnel schoot.

En zoo was hij, na een paar weken, eindelijk in Yellow Creek aangekomen, op de grens der beschaving en van de buitenste duisternis.

Toen de drie mannen zich in de deuropening vertoonden, weken degenen die zich in den winkel bevonden, onwillekeurig een weinig terzijde.

Zij droegen allen hetzelfde jagerscostuum — een lederen buis, gevoerd met schapenwol, een bonten kraag, gemaakt van de vacht van den otter, een broek van leder, die verdween in de half hooge vetlederen rijglaarzen, en een muts van geitenvet, voorzien van oorleppen, die bij hevige koude konden worden neergeslagen en onder de kin toegeknoopt.

Op dit oogenblik hingen de dikke wanten aan lange riempjes om hun hals.

Het lederen buis was om het middel dichtgetrokken door een breeden riem en op de linkerheup hing het sterke jachtmes in zijn lederen scheede.

Aan den rechterkant van den gordel was een sterke linnenzak bevestigd, waarin zich de pakjes patronen en verder wat mondvoorraad bevonden.

Ten slotte droegen zij aan een riem op den rug ieder een voortreffelijke Remington, een van

die dubbelloops geweren, waarmede een goed schutter op een afstand van twee honderd meter een stuk grof-wild kan vellen.

Raffles had bovendien een mocassin in de hand, een van die eigenaardige op tennis rackets gelijkende sneeuwschoenen, met behulp waarvan de Indianen zich met groote snelheid over de sneeuwvlakten weten te verplaatsen.

Hij zocht even met den blik naar den eigenaar van den winkel en had hem al spoedig gevonden in de gedaante van een mageren man, met een sluw vossengezicht, die handenwrijvend op hem toekwam en zich daarbij niet ontzag, den Sherif in persoon te laten wachten en hem vroeg wat hij wenschte.

— Om te beginnen zou ik u willen vragen, dezen sneeuwschoen voor mij te herstellen! antwoordde Raffles. — Ik ben zoo onhandig geweest, in een spleet van het ijs te trappen en ik zou toch dezen sneeuwschoen niet graag kwijt zijn, omdat hij zich reeds naar mijn voet gevormd heeft en gij zult zelf wel weten hoe onaangenaam het is zich weder aan nieuwe sneeuwschoenen te moeten gewennen!

— Een paar oude sneeuwschoenen is beter dan vier honden! zeide Fleece met een glimlach, en ondertusschen nam hij de warme, blijkbaar dure kleeding van de vreemdelingen eens scherp op.

Toen wijdde hij zijn aandacht aan den sneeuwschoen, riep zijn bediende, duwde hem het voorwerp in de hand en zeide kortaf:

— Repareeren!

De roodharige Ier trok een bedenkelijk gezicht en zeide toen:

— Mijnheer wacht er toch zeker niet op, Boss? Er is nog veel te doen — ik heb de slede van Harry Brain onder handen, het geweer van Jim Cooper, de vossenklem van den dominee — en nog meer van die snorrepijperijen!

— Laten loopen — die sneeuwschoen gaat voor! zeide Fleece kortaf.

Toen wendde hij zich opnieuw tot Raffles en vroeg:

— Nog meer van uw gading, mijnheer? Kijk gerust maar eens rond! Fleece heeft van alles in zijn winkel! Gij kunt zoo dwaas niet verzinnen, of ik kan u eraan helpen! Patronen noodig? Ik heb van de beste — Smith and Wesson! Hagelpatronen en kogelpatronen — voor sneeuwhoenders, zoo goed als voor beren! Ik heb uitstekende visch voor de honden!

— Dat wist ik al een uur geleden! bromde Brand, die met zijn zakdoek voor den neus stond.

— Ik heb pas een nieuwe zending zweepen gekregen, echt buffelleder, onverslijtbaar, geschikt voor levenslang gebruik — en met drie maanden garantie!

— Ik denk dat ik nog wel een en ander bij u zal moeten koopen, goede vriend! zeide Raffles. Wij denken hier eenige dagen te blijven, maar zeg mij eerst eens op uw eer en geweten, is er hier wild in de buurt?

— Wild? Gij vraagt of er wild is, mijnheer? riep Fleece uit. Wel mijnheer, iederen nacht komen de wolven tot bijna in het dorp! Wij moeten ze vaak verjagen, want onze honden loopen het grootste gevaar, als de indringers erin slagen de hokken open te maken.

— Ik bedoel niet speciaal wolven — want die vormen voor den jager geen wild! antwoordde Raffles glimlachend. Ik meen — sneeuwhoenders, beren, blauwvossen, marters, hermelijns — en meer van die bontdieren!

— Beren zijn er genoeg, als gij maar een dagreis verder gaat — in het gebergte! Hier in de vlakke komen zij niet, maar aan de oevers van de Joekon, die met bosschen bedekt zijn, zult gij genoeg pelsdieren vinden! En wat de blauwvossen betreft, het wemelt ervan! Maar ik waarschuw u dat gij nogal concurrentie zult hebben. Jim Cooper is fel op het bont en gij zult hem uit den weg moeten gaan, want hij houdt er niet van dat men hem in de wielen rijdt. Maar als je van den duivel praat... daar komt hij juist aan!

Inderdaad, de deur werd opengeworpen en er trad iemand binnen, van wiens gelaat op het eerste gezicht niet veel te zien was, want hij ging gebukt onder een stapel versch afgestroopte huiden, die nog bereid moesten worden en die een verre van aangename geur verspreidden en bovendien had hij de klep van zijn bonten muts diep in de oogen gedrukt.

Maar nu wierp hij de baal huiden van zijn rug, zette zijn bontmuts af en vertoonde nu het lachende, ronde gelaat van een jongen man van ongeveer vijf en twintig jaar, die er volstrekt niet uitzag als een vechtersbaas, maar evenmin als iemand, die zooals men dat noemt, zich de kaas van het brood laten eten.

Dat was Jim Cooper, de pelsjager.

En hij zag er uit als een stevige, voor niets vervaarde knaap, met harde knuisten, spieren van ijzer, een onverwoestbare gezondheid en wat in deze streken zeker niet te misprijzen viel, een onverstoortbaarheid en opgeruimdheid, welke zich door niets lieten verdrijven.

Somtijds bracht hij weken achtereen alleen door in de meest onherbergzame streken van Alaska, te midden van sneeuw en ijs, of in een van de plankenhutten, die hem tot hulp dienden en waar hij wist altijd een handvol pemmican, wat rijst, gedroogde vruchten en gecondenseerde melk te kunnen vinden, benevens dor hout om er de potkachel mee te stoken, ten minste wanneer een en ander niet gestolen was door rondzwervende Indianen of halfbloeds.

Hij was dan alleen vergezeld door zijn trouwe honden, twaalf in getal, die de slede moesten trekken, welke hoe langer hoe zwaarder werd, want Jim was een uitmuntend schutter en zijn schot faalde zelden.

En wie een van die vluchthutten naderde, kon, als hij zijn ooren goed opende, reeds in de verte de lang niet kwade tenorstem hooren van Jim Cooper, die in zijn eentje uit volle borst zong, ten aanhoore van zijn honden, die zulk een concert wel schenen te waardeeren en in een kring om hem heen waren gezeten, de ooren in luistering gespitst.

En Jim Cooper had ook de gewoonte, langdurige gesprekken te voeren met zijn honden, die hij als zijn trouwste vrienden beschouwde, vrienden die hem nooit zouden verlaten, maar die hem op leven en dood zouden verdedigen, wanneer hij door beer of wolf werd aangevallen.

Maar er was dan ook geen enkel hondenspan, honderden mijlen in den omtrek, dat in gehoorzaamheid kon wedijveren met dat van den jongen pelsjager.

Zij liepen, zooals een van zijn collega's het drastisch uitdrukte, alsof zij met z'n twaalven op een plankje vastzaten, nooit week er een een streep terzijde, nooit behoefde er een in den achterpoot van zijn voorman te bijten, om hem in het rechte spoor te houden en gevechten waren tusschen hen zoogoed als onbekend, tenminste wanneer er geen minnenijd in het spel was, want dan werden de honden zelfs van Cooper weder, dol en leverden bloedige gevechten, die pas eindigden als de jonge pelsjager tot zijn spijt genoodzaakt was, de sterke zweep een woordje te laten meespreken.

De pelsjager hield zich niet heel veel op met zijn lotgenooten en hier en daar had hij den naam van trotsch te zijn, ofschoon men moest toegeven, dat hij steeds hulpvaardig was en bereid om anderen te helpen.

Men zag hem echter zelden in een der kroe-

gen van Yellow Creek, tot groot misnoegen van derzelve eigenaars, vooral van Howard, die een onberedeneerde vijandschap voor den flinken, jongen knaap scheen te hebben, die steeds maar alleen zijn weg wist te gaan, niet dronk en zich niet met zijn „dames” afgaf, slechts in de uiterste noodzakelijkheid vocht en altijd iets heerachtigs had.

Men wist weinig van hem, alleen dat zijn oude moeder op fort Joekon woonde en dat hij haar op geregelde tijden bezocht.

Men plaagde er hem wel eens mede, dat hij zich nimmer met een van de vrouwen in Yellow Creek bemoeide, maar daarvan trok de jonge man zich al bitter weinig aan en hij lachte maar eens en zeide dat hij zijn honden had en het dus zeer goed kon stellen buiten de soort vrouwen, welke het „Etablissement” van Buck Howard bevolkten.

Een gediensstige had deze uitlating overgebracht aan de dames in kwestie, hetgeen er niet had toe bijgedragen, de vriendelijke gevoelens van deze dames jegens Cooper te verlevendigen.

De jonge man had dus zijn zwaar pak neergeworpen, dat zeker wel bijna tachtig kilo moest wegen en wischte zich nu het voorhoofd af, dat ondanks de koude daarbuiten bezweet was.

Toen riep hij met zijn luide vroolijke stem:

— Twee pond tabak, Fleece en van je beste, man! Ik heb een goede maand gehad, het kan er op overschieten.

— Ik zal je helpen, Jim! riep Fleece gediensstig uit, want de jonge jager was een van zijn beste klanten en die steeds contant betaalde, wat lang niet van alle inwoners van de nederzetting gezegd kon worden. Blijft u hier nu een poosje?

— Op zijn minst een paar weken! Mijn honden moeten wat rust hebben, mijn slee moet eens goed worden nagezien en wat de hoofdzaak is — ik moet mijn huiden sorteeren en voorloopig prepareren. Hoe staat het met mijn voorraad?

— Wel man, alles ligt nog in mijn kelder, zooals je het er zelf hebt neergelegd! riep Fleece uit. Het is in den besten toestand — ik ben nog geen uur geleden naar je huiden gaan zien!

Fleece had intusschen een paar pakken tabak uit een groote kist opgedolven en reikte ze nu aan Cooper toe met de woorden:

— Dat is de beste, die je tien uur gaans in het rond kunt krijgen!

Cooper nam de tabak aan en keek nu eenigszins nieuwsgierig naar Raffles en zijn beide met-

gezellen en met iets als bewondering naar de Herculische gestalte van Henderson, die er in zijn dikken pels nog machtiger en zwaarder uitzag dan gewoon — een kerel om met een enkele hand een den uit den grond te rukken.

Toen keek hij eens naar de uitnemende geweren, het jachtmes, de patroontasschen — en in zijn oogen lachte het, toen hij kortaf vroeg:

— Concurrentie?

De vraag was niet in het bijzonder tot een van de drie mannen gericht, maar Raffles beantwoordde haar met de woorden:

— Geen ernstige concurrentie, mijnheer Cooper! Wij zijn geen beroepsjagers — en wij denken er niet aan, u onder uw duiven te schieten — een beeld dat hier wel van pas is, dunkt mij! Wij wenschen het echter evenmin onder uw hermelijns, uw zilvervossen en uw andere pelsdieren te doen — tenzij met mate en alleen om ons voor weinig geld in het bezit te stellen van een paar fraaie vellen.

— Voor weinig geld? herhaalde Cooper verbaasd. Maar gij komt toch uit de beschaving! Gij hebt een zeer lange reis moeten ondernemen — en voor vijftig dollar kunt gij zelfs te New-York onbereid vellen koopen.

— Ik zeg u dat ze ons geen dollarcen kosten, want mijn metgezellen en ik kwamen hier om op de beren te jagen en wij nemen de vossen op den koop toe!

— Als gij het zoo beschouwt! riep Cooper lachend uit. En mag men vragen of gij al iets geschoten hebt?

— Nog niet zeer veel — wij zijn hier pas kort en wij kennen de omstreken niet! antwoordde Raffles. Gij kent ze zeker heel goed, mijnheer Cooper?

— Wel, ik geloof niet dat er in heel Alaska, wat zeg ik, in dezen heelen Westelijken uithoek van Canada een duimbreed grond is welke ik niet ken, van de Beringstraat tot aan het Groote Beeren Meer, van Harrison Baai, tot aan Vancouver! riep Cooper trots uit.

— Maar — hoelang oefent gij dit beroep dan wel uit? vroeg Raffles.

— Vijftien jaren, mijnheer!

— Maar gij zijt nog zeer jong!

— Ik ben eergisteren vijf en twintig geworden, maar reeds op mijn tiende jaar begon ik mijn vader te vergezellen, een woudlooper van den ouden stempel, zooals men ze tegenwoordig weinig meer aantreft — een man, die nooit ziek was, die altijd zong, die zijn eigen poney op zijn

rug kon nemen en die met de wildste paarden omging, zooals u met een kanarievogeltje!

— Dan is het ook geen wonder, mijnheer Cooper, dat gij hier de streek op uw duimpje kent. Daareven hoorde ik dat gij u eenige weken rust wilt geven. Vindt gij het onbescheiden als ik u verzoek een klein deel van uw rust op te offeren, om ons den weg te wijzen naar het rijkste jachtgebied? Neen, gij behoeft niet achter uw ooren te krabben — wij willen u werkelijk geen concurrentie aandoen en ten bewijze hiervan, bied ik u als kleine tegemoetkoming in de moeite de helft van de vellen aan, welke wij mochten buit maken!

— Dat laat zich hooren! riep Cooper vroolijk uit. Gij kunt over mij beschikken! Maar zeg mij dan waar gij hier woont?

Nu was het de beurt van Raffles om verlegen te staan.

— De zaak is — wij komen zoo juist de nederzetting binnen en ik weet nog volstrekt niet waar wij dezen nacht zullen slapen! zeide Raffles. Is er hier geen logement?

— Buck Howard heeft het eenige van de nederzetting, mijnheer! antwoordde Fleece, die de opmerking gehoord had.

— Wie is dat?

Er kwam niet dadelijk antwoord op deze vraag en de aanwezigen in den winkel keken elkander een weinig schuw aan.

Cooper was de eerste die weder sprak en zeide:

— Ik wil niets onaangenaams van hem zeggen, mijnheer, maar hij is zeker de grootste schurk, die er op twee beenen rondloopt!

— Ik kan niet zeggen dat gij mij het verblijf in zijn logement zeer aanlokkelijk maakt! merkte Raffles op.

— O, gij zijt met z'n drieën en gij ziet er niet uit als papkinderen! voegde Cooper er haastig aan toe. Hij zal het wel uit zijn hart laten, u lastig te vallen — tenminste wanneer gij met uw vingers van zijn vervloekte roulette afblijft en u een weinig op een afstand houdt.

— Wordt hier gespeeld? riep Brand verwonderd uit.

— En niet om kiezelstenen, mijnheer! antwoordde de pelsjager. Misschien wilt gij mij niet gelooven, maar het is wel voorgekomen, dat goudzoekers hier op een enkelen avond tot zes pond stofgoud verspeelden.

— Goudzoekers? Er is hier werkelijk goud in de buurt? riep Brand uit.

De stem van Cooper klonk niet meer zoo hartelijk als zoeven, toen hij antwoordde:

— Er is goud, mijnheer — op zestien dagreizen hier vandaan! Wilt gij het soms gaan zoeken?

— Ik denk er geen seconde aan, vriend Cooper! antwoordde Brand haastig.

— Eerlijk gezegd, dat doet mij genoegen! hernam Cooper op zijn vorigen toon, want van de goede niet te na gesproken — het is een zoodje, de heeren gouddelvers!

— Geloof ge dat er plaats is in het logement van Howard? vroeg Raffles zich tot Fleece wendende.

— Dat denk ik haast wel — de meeste mannen zijn naar het Noorden, naar het goudveld! antwoordde de winkelier.

— Zijn er veel gasten op het oogenblik?

— Voor het oogenblik voor zoover ik weet, alleen die idioot en zijn dochter.

— Wie is dat? vroeg Charly nieuwsgierig.

— Ik wilde dat ik er antwoord op kon geven, mijnheer! zeide Fleece. Het moet een soort schoolmeester zijn, misschien wel een professor, een oude gek, die hier al een paar weken is en die een kist boeken met zich meesleept — en zijn dochter.

— Luister eens, Fleece — je moest den ouden Armstrong geen idioot noemen! zei Cooper op vermanenden toon. Ik zeg je dat hij niet gek is al houdt hij zich wat achterbaks, al gaat hij niet op jacht, al komt hij niet zelf in je winkel en al wijkt hij hemelsbreed van ons af in uiterlijk en manieren.

— Geen gek? herhaalde Fleece opgewonden. Hoe noem jij dan iemand, die in het hartje van den winter in Alaska om een span paarden vraagt, die in een gekleede zwarte jas rondloopt, die geen Eskimohond van een rendier kan onderscheiden en die — en dat is het toppunt — den geheelen dag een boek zit te lezen?

— Hij is een geleerde, dat is alles! antwoordde Cooper schouderophalend, maar hij is evenmin gek als gij of ik! dat kun je van mij op een briefje krijgen. En wat Miss Silvia betreft —

Hij hield plotseling op, kreeg een kleur, begon te stotteren en scheen plotseling verbazend veel haast te hebben, om het touw los te maken, hetwelk het pak huden op den vloer bijeen hield.

Het was dan ook geen wonder dat hij vuurrood in het gelaat zag, toen hij zich weer oprichtte en onverschillig vroeg:

— Hoe maakt de dochter van mijnheer Armstrong het?

— O, best — en zij heeft hier in den winkel wel zes maal naar je gevraagd! antwoordde Fleece en hij vond dat zelf zoo grappig, dat hij lachte tot de tranen over zijn magere wangen liepen.

Opnieuw trokken de huiden den jongen pelsjager onweerstaanbaar tot zich en hij stond nu met zijn rug naar het kleine gezelschap toe.

En in die houding, naar den grond gebukt, bromde hij:

— Het is wel een aardig meisje — maar een beetje stil — een beetje bleek — —

— Wel ja en zij kijkt scheel, zij heeft een ronden rug, ze loopt mank en zij heeft melkboerehondenhaar! schreeuwde Fleece en hij gilte bijna van het lachen, verrukt over zijn eigen geestigheid. Cooper, laat die huiden toch met rust, man, zij liggen daar uitstekend en je verpest mijn heelen winkel, door die huiden zoo uit elkaar te halen.

— Als mijn huiden boven je visch uitstinken! riep Cooper boos uit, dan geef ik ze je allemaal ten geschenke!

Raffles had glimlachend en met groote aandacht dit tooneeltje gevolgd en zijn nieuwsgierigheid was in de hoogste mate gaande gemaakt door hetgeen hij zooeven had vernomen.

Hij wendde zich tot Cooper, tikte hem op den schouder en zeide:

— Mijnheer Cooper — gij kent hier natuurlijk goed den weg, ik meen in Yellow-Creek?

— Wel, mijn goede man, ik heb het zelve helpen bouwen! antwoordde Cooper.

— Dan wilt gij mij zeker wel even den weg wijzen naar het logement van dien mijnheer Howard?

— Met genoeg — maar het is volstrekt niet moeilijk te vinden! antwoordde Cooper. Yellow Creek heeft om zoo te zeggen maar een enkele straat — en „De Gouden Krekel” ligt aan de overzijde van de straat, honderd passen van dezen winkel! Maar ik moet toch dien kant uit, naar mijn eigen blokhut, om eens te zien, hoe de zaken daar staan!

— En kan ik op u rekenen om ons dezer dagen te vergezellen?

— Ik ben tot uw dienst!

— Dan zullen wij, als gij hier niets meer te doen hebt, dadelijk gaan — ik moet zeggen dat ik wel eens kennis wil maken met dien vreemden gast en zijn dochter — die scheel kijkt en een bochel heeft volgens mijn vriend Fleece.

— Zij is zoo recht als een kaars en zij heeft het prachtigste goudblonde haar dat men zich kan denken! barstte Cooper eensklaps uit, en wie in mijn tegenwoordigheid nog eens het tegenovergestelde durft te beweren, die sla ik tegen den grond.

— Bravo! liet een zware basstem zich hooren.

Het was James Henderson, die het woord gesproken had en het was het eerste wat hij zeide, sedert hij den voet in Yellow Creek had gezet.

J. v. K.
is de heerlijkste Cigaret,
welke bestaat.

Hoofdstuk III.

De Zonderling.

Het viertal verliet den winkel van Fleece, nadat Raffles nog eenige kleine inkoopden had gedaan en daarbuiten stonden de sleden, terwijl de wachtende honden zich hadden uitgestrekt op de sneeuw, of zich tot een bal hadden samen gerold.

Een enkele kreet was voldoende om de twintig honden op de been te brengen.

Zij schudden de sneeuw van zich af, zochten aanstonds hun eigen plaats op en rekten zich nog eens uit.

Een klappend geluid met de tong, een ruk aan

de slede, om de bevroren ijzers los te maken, en de voertuigen gleden bijna geruischloos over de dikke, hard bevroren sneeuwlaag, die ondanks het drukke verkeer ongerept in de straat bleef liggen.

En niet zonder verwondering zag Cooper dat de honden van den man, met wien hij zooeven kennis had gemaakt, evengoed en gelijkmatig trokken als de zijne en op het minste woord gehoorzaamden.

Eindelijk kon hij zijn nieuwsgierigheid niet langer bedwingen en vroeg:

— Mag ik weten waar gij die honden gekocht hebt?

— Wel zeker — te Fort Joekon!

— Hebt gij ze allang in uw bezit?

— Omstreeks drie weken!

— Gaat gij veel met sledehonden om?

— Weinig! Ik ben Londenaar, evenals mijn twee vrienden! antwoordde Raffles glimlachend.

— Dan maak ik u mijn compliment over de wijze, waarop gij met de dieren weet om te springen. Men zou zweren dat u het al jaren gewend is. Maar daar zijn wij er al, dat groote huis is het!

De twee sleden stonden stil voor een groot houten gebouw, het eenige in de geheele nederzetting, dat een verdieping had, onder een schuin dak, met gegolfd plaatijzer afgedekt, teneinde het afglijden van de sneeuw te vergemakkelijken.

Het had een soort voorgaanderij, waartoe een trapje van drie treden toegang gaf.

Men vond dit trouwens aan vele blokhuizen en het had ten doel te beletten dat bij hevigen sneeuwval de deuren aanstonds als het ware geblokkeerd werden.

De gaanderij werd gevormd door een balcon, dat zich langs den geheelen gevel van het logement uitstreckte en dat gedragen werd door vier houten pilaren, onderling door een leuning vereenigd, welke onderbroken werd door het zoo-even genoemde trapje.

Op een kort bevel gingen de honden weder liggen en de vier mannen gingen het trapje op, en openden de zware deur, die toegang gaf tot wat men met eenigen goeden wil een vestibule kon noemen.

Recht tegenover de deur begon de trap naar de verdieping en links was de deur, die tot de groote gelagkamer toegang gaf.

Deze gelagkamer had vier vensters, waarin de glasruiten vervangen waren door dunne platen van mica, die tamelijk doorzichtig waren, maar waardoor het licht slechts spaarzaam binnendrong.

In een der hoeken stond een geweldig groote van baksteen opgetrokken kachel, waarvan de ijzeren pijp verdween door een zorgvuldig toegestopt gat in een der zijwanden.

Toen de vier mannen de gelagkamer binnen traden, was deze zo goed als geheel verlaten.

Aan een kleine tafel, dicht bij het reusachtige buffet en vlak bij de oude rammelkast, waarop de pianist iederen avond zijn Fox Trotts aframelde, zaten vier vrouwen, met geschminkte

gezichten, met omslagdoeken om hoofd en schouders geslagen en in het kaartspel verdiept.

Een eind verder snurkte een man, met lang spierwit haar, die met het hoofd op de gekruiste armen voorover leunde aan een tafeltje gezeten, waarop een leeg bierglas stond.

En achter het buffet troonde Howard in hoogst eigen persoon.

Hij scheen niet bijzonder in zijn humeur te zijn, wat geen wonder was, bij zulk een slecht bezette gelagkamer en zijn kaken, als van een kwaden dog, waren in voortdurende beweging, de heer Howard was een hartstochtelijk liefhebber van kauwgom.

Op een paar passen afstand, eveneens achter het buffet staande, was een slonzige meid, die in dringende gevallen eveneens als attractie moest optreden en dan haastig een rood zijden japon moest aanschieten, teneinde met een valsche dunne stem variétélidjes te zingen bij de piano, maar die zich thans onledig hield met het reinigen van glazen en borden.

Howard droeg, ofschoon het buiten dertig graden vroom, niets dan zijn rood geruite boezeroen en daarover heen een wollen vest, terwijl een vuurroode doek losjes om zijn stierennek was geknoopt.

Tusschen zijn lippen stak een uitgedoofde sigaar, die telkens heen en weer rolde bij het bewegen van zijn kaken en die hij slechts weinig weder aanstak, maar gewoonlijk voor de helft opkouwde.

Hij had grijsgroene oogen, met een boosaardige uitdrukking er in en Raffles had den man onmiddellijk gedetermineerd: Een hoogst gevaarlijke, onbetrouwbare en voor niets terugdeinzende kerel, wiens revolver wel zeker heel los in den holster moet steken.

Hij had gitzwart hoofdhaar, dat in een lok over zijn laag voorhoofd hing en in den nek was uitgeschoren.

Hij stond met de armen in de zijden gesteund en keek de binnentredenden aan, zonder zelfs een stap in hun richting te doen.

Eindelijk nam hij zijn sigaar uit den mond met blijkbaaren tegenzin, spooog over de toonbank heen op den vloer en vroeg:

— Wel?

— Spreek ik met mijnheer Howard? begon Raffles.

— Ik ben Buck Howard! Wat is er van je dienst?

— Heeft u voor eenige dagen een paar kamers voor mij en mijn metgezellen?

Snel gleden de grijsgroene oogen van den logementhouder over de kleederen en de dure wapens van de drie Engelschen en de uitdrukking van zijn gelaat veranderde, er kwam zelfs iets van een tevreden grijns op.

Hij verwaardigde zich zelfs zijn plaats achter de toonbank te verlaten en kwam langzaam met groote stappen, de gelagkamer inloopen, waarbij de kolf van zijn reusachtige Colf te zien kwam, welke hij zelf op kunstige wijze met koperen nageltjes had versierd.

Hij droeg een wijde broek van een dikke stof en knielaarzen.

— Ik heb een paar kamers vrij! begon hij, Raffles en de twee anderen nog eens nauwkeurig opnemende. Voor hoelang zou het zijn?

— Ik kan mij tot niets verbinden, maar ik denk wel dat het een paar weken zal worden. Wat is de prijs?

Howard antwoordde nog niet aanstonds, maar keek nog eens naar de fijne geweren, naar de goedgesneden jachtkleederen en naar het dure ledertuig en antwoordde toen:

— Vier dollar per nacht!

— Per persoon?

— Per persoon!

— Met het ontbijt?

— Een kop koffie en een snede brood!

Charly Brand deed een stap naar voren en wilde iets zeggen, maar Raffles hield hem met een gebaar terug en antwoordde bedaard:

— Het is goed! Kunt gij nu aanstonds ons iets warmes verschaffen? Wij hebben honger!

— Ik kan bouillon voor u laten maken! antwoordde Howard. Het is pas tien uur. Om een uur is het lunchtijd!

— Het is goed, laat wat bouillon maken! hernam Raffles. Kunnen wij de kamers zien?

Howard gaf geen antwoord, maar wenkte naar het buffet en dadelijk kwam de slonzige meid toeschieten, die haar glazen en borden in den steek liet en haar roode ruwe vingers aan haar rok afveegde onder het loopen.

— Laat de gasten de drie kamers van de voorzijde zien! beval Howard.

En daarop wendde hij zich tot Cooper, dien hij tot dusverre met geen blik verwaardigd had en zeide op spottenden toon:

— Wel, dat is een heele eer? Ben je bekeerd, Cooper? Wat kan ik je inschenken? Een glas Whisky!

— Drink je vergif zelf op! zeide Cooper bedaard. Ik heb wat met deze heeren te bespreken en daarom ben ik hier gekomen. Je kunt mij een glas bier geven!

Hij zette zich neder bij de deur en liet zijn blikken in het rond waren, tot die eensklaps gevestigd bleven op twee personen, die dicht bij een der ramen aan een tafeltje gezeten waren en ook zoo dicht mogelijk bij de kachel in den hoek.

En dadelijk verscheen er zulk een zonderlinge, verlegen uitdrukking op het gelaat van den pelsjager, dat Raffles onwillekeurig dezelfde richting uitkeek.

En hij moest zich bekennen, dat die twee daarginds wel een zeer zonderlingen indruk maakten in deze ruwe omgeving.

Het waren een man, van omstreeks zestig jaar en een jong meisje van ongeveer twintig.

De man had een bleek, fijn gezicht — het echte gelaat van den kamergeleerde, een man die opgaat in zijn wetenschap en die niets anders kent of ziet dan zijn dierbare boeken.

Zijn kleeding was eigenlijk volstrekt ongeschikt voor dit ruwe klimaat met zijn sneeuwjachten, zijn ijzige koude, zijn bevroren rivieren en zijn primitieve vervoermiddelen.

Hij was geheel in het zwart gekleed — en als uiterste concessie waarschijnlijk droeg hij een slappen boord, inplaats van den witten, gesteven boord, die waarschijnlijk in andere omstandigheden zijn hals omknelde.

Hij was zoozeer verdiept in de lezing van een boek, dat voor hem op de tafel lag, dat hij niet eens acht had geslagen op het binnenkomen van de vreemdelingen, ja, zelfs geen enkelen keer had opgezien!

Tegenover hem, bezig met het herstellen van een paar dikke wollen wanten, zat een jong meisje van ongeveer twintig jaar, met zulk prachtig blond haar, dat het uit goud gesponnen leek.

Men behoefde slechts naar haar fijn, regelmatig gevormd gezichtje te zien, om aanstonds te begripen, dat zij de dochter moest zijn van den man in het zwart.

De gelijkenis was inderdaad verrassend.

Alleen — haar mooie blauwe oogen behoefden nog niet de hulp van zulk een vervaarlijken bril met hoornen randen, als die, welke den neus van den man tegenover haar drukte.

Het jonge meisje had even opgekeken en zich toen nog dieper dan tevoren over haar werk heengebogen.

Raffles keek een oogenblikje naar het eigen-

aardige paar, dat hier zoo zonderling misplaatst scheen en daarop volgde hij het meisje, dat hem en zijn metgezellen den weg zou wijzen naar hun logeerkamers.

Dit bleek een wel wat weidsche benaming te zijn voor drie hokjes, naast elkander gelegen en voorzien van eigengemaakte bedden, getimmerd uit zware boomstammen en ruwe planken en waar ieder spoor van beddegoed ontbrak.

De reiziger kon er zijn moede ledematen uitstrekken op een berenvel, het hoofd neervlijen op een ding, dat veel op een grooten worst geleet en dat een rol stroo bleek te zijn, bijeengehouden door een schapenvel en hij kon zich toedekken met een tweede berenvacht, of anders met de wollen dekens, welke hij verondersteld werd altijd zelf mede te brengen.

In iedere kamer stond een tinnen kom — en de logeergast was gehouden, iederen morgen wat sneeuw te gaan scheppen in die kom en die te laten ontdooien op het potkachelkje, dat dag en nacht brandende werd gehouden in deze tijden van hevige koude en dat aan het einde van den gang stond, welke langs de logeerkamers liep.

Op deze wijze verkreeg hij een uitstekend waschwater.

Somtijds kwamen er wel eens reizigers in den „Gouden Krekel“, die een stuk zeep bij zich hadden en men sprak nog maanden later over deze zonderlingen, die zich belastten met zulk een overbodige bagage.

Verder stond er in iedere kamer een tafel en er bevonden zich twee stoelen — en er was geen enkel meubelstuk, of het was door Howard of een van zijn bedienden zelf vervaardigd.

Maar Raffles dacht er geen oogenblik aan, ook maar de geringste aanmerking te maken, want hij wist maar al te goed, dat men er zeer dwaas aan zou doen, in deze onherbergzame streken eenige luxe overdaad, of ook maar een van die gemakken te verwachten, welke het verblijf in een Europeesch hotel zoo aangenaam maken.

De wonderlijke dienstmeid slofte weer weg en de drie mannen kregen gelegenheid, zich een weinig te verfrisschen en zich te ontdoen van hun zware pelzen.

En zij hadden daarbij gelegenheid op te merken, dat zij hun kamerdeuren wel konden grenzelen door middel van een soort sluitboom, maar dat sleutels in Yellow Creek een onbekende weelde schenen te zijn, zoodat het niet mogelijk was, de kamerdeur te sluiten, als men eenmaal het vertrek verlaten had.

En toch werd er in die nederzetting niet bijzonder veel gestolen, want de dieven wisten maar al te goed, dat men in deze streken meedoogenloos strafte, waar immers het leven van een man kon afhangen van het bezit van een geweer, ja, zelfs van een handvol patronen, of van een span honden.

Men was hier even streng als in de prairiën van Canada en het Westen, waar iedere paardendief zonder vorm van proces aan den eersten den besten boom wordt opgeknoopt, waarbij de rechters zich steeds laten leiden door de overweging, dat in die streken de mensch zonder paard niet kan leven en reddeloos verloren is.

Jim Cooper had zich stilletjes willen verwijderen, maar Raffles legde hem de hand op den schouder, keek hem eens goed aan en zeide toen glimlachend:

— Vergis ik mij, of heb ik zoeven den wonderlijken geleerde gezien, over wien in den winkel van Freele gesproken werd?

— Ja, mijnheer — dat was Armstrong, de Engelsche geleerde! Maar ik geef u mijn woord, dat hij heelemaal niet gek is! Zeker, hij is hier volkomen misplaatst, maar dat is nog geen bewijs dat hij niet goed bij zijn verstand is, nietwaar?

— In het geheel niet, waarde Jim! antwoordde Raffles. En — dat bekoorlijke meisje was ongetwijfeld zijn dochter?

— Ja, mijnheer, dat was Miss Silvia! antwoordde Jim en hij kleurde als een bakvisch, die op het snoepen van taartjes betrapt wordt.

— Nu, het zal mij verheugen, kennis te kunnen maken met mijnheer Armstrong, zeide Raffles. Ik gaf er heel wat voor, als ik wist wat hij hier kwam doen!

— Dat weet eigenlijk niemand nauwkeurig! hernam Cooper, schouderophalend. Maar dat is zeker — hij moet een ontdekkingsreiziger of iets dergelijks zijn — hij komt hier naar iets zoeken. Ik geloof dat Miss Silvia het wel weet, wat hij hier zoekt — maar zij mag het blijkbaar niet zeggen en ik zal er mij natuurlijk wel voor wachten, haar misnoegen op te wekken, door naar haar geheimen te vorschen!

— Dat spreekt vanzelf! zeide Raffles met een lachje. Het denkbeeld alleen, dat gij Miss Silvia zoudt kunnen misnoegen, doet u het koude zweet uitbreken! Wat is dat voor een boek, waarin hij leest?

— Ja, als ik dat wist! Het is een taaltje van den duivel, mijnheer! Geen kat of hond kan er

uit wijs worden! Miss Silvia zegt dat het boek op zijn minst driehonderd jaar oud is en waarschijnlijk nog wel ouder. Er staan allemaal rare figuurtjes in en hij bewaart het boek, alsof het meer waard was, dan al het goud op zestien dagreizen hier vandaan.

— Wel, dat is zeker een zonderlinge zaak! hernam Raffles op half luiden toon. Maar nu zullen wij aanstonds een plan opmaken, waarde Cooper! Ik ben oprecht verheugd, dat ik je hier heb ontmoet — en ik hoop dat wij vrienden kunnen zijn.

De jonge pelsjager greep de hand, welke Raffles hem toestak en drukte die met kracht.

— Gij hebt een fatsoenlijk gezicht en die vindt gij hier weinig, mijnheer, dat verzeker ik u. En daarom verheugt het mij, dat ik kennis met u heb gemaakt! riep Cooper uit.

Er vertoonde zich een flauwe glimlach om de lippen van Raffles, maar hij antwoordde niet.

Hij had zich ontdaan van zijn zwaren pels en dezen op het ruwe bed geworpen.

Hij had zijn geweer in een hoek gezet, maar Cooper ging het wapen weder halen en gaf het hem weder in de hand, terwijl hij op zachten toon zeide:

— Dat zou ik maar liever bij me houden, mijnheer! Een geweer is hier meer waard dan een groot fortuin — en al is de helft van de bevolking naar het goudveld, er zijn toch nog altijd lieden genoeg over met grijpgrage handen! Het is beter om hen niet in verzoeking te brengen — en gij kunt hier niet bestaan zonder geweer.

Houdt uw geweer, uw mes, uw revolver steeds onder het bereik van uw hand — dat raad ik u aan — ik die hier de streek van kindsbeen af goed ken!

Een kwartier later, nadat Raffles een afspraak had gemaakt, begaven allen zich weder naar de gelagkamer, waar Armstrong en zijn dochter nog altijd op dezelfde plaats zaten.

De zonderling scheen zich zelfs niet bewogen te hebben.

Raffles wendde zich tot Cooper en zeide op zachten toon:

— Zoudt gij mij niet eens aan uw vrienden willen voorstellen?

Dit was een ceremonie, welke klaarblijkelijk in het barre Noorden iets ongewoons was, maar Cooper loste de moeilijkheid op, door met luide stem te roepen:

— Hallo, Armstrong — deze heer wil eens met je praten! Hij heet graaf Panhurst, en hij komt uit uw land!

Het was een eigenaardige wijze van introductie, maar zij bleek toch doel te treffen, want de geleerde keek langzaam op, schoof zijn bril op zijn voorhoofd, keek Raffles met zijn groote blauwe oogen onderzoekend aan, en zeide toen, terwijl hij zijn lange blanke handen naar hem uitstak:

— Het is mij aangenaam, kennis met u te maken, graaf! Neem plaats, wat ik u verzoeken mag en sta mij toe, mijn dochter aan u voor te stellen, mijn lieve Silvia, die mij vergezelt op een reis, welke voor mij van groot gewicht is!

Hoofdstuk IV.

De Twist.

De stem van den man had een zeer beschaafden klank en Raffles bemerkte aanstonds dat hij met een beschaafden Europeaan te doen had.

Hij was naderbij getreden en drukte den geleerde de hand, waarna hij voor het jonge meisje, dat was opgestaan boog en zijn metgezellen aan het zonderlinge paar voorstelde.

Allen namen weder plaats en het scheen dat Armstrong met eenig leedwezen het dikke, in perkament gebonden boek terzijde schoof, waarin hij had zitten lezen.

Raffles nam hem een oogenblik apart en zeide:

— Het zou mij leed doen, mijnheer, wanneer ik u van uw werk ophield.

— O, het heeft geen haast! zeide de geleerde ontwijkend. Het verheugt mij integendeel dat ik hier in deze streek menschen ontmoet, met wie te spreken valt. Om u de waarheid te zeggen, lijken mij, voor zoover ik er over kan oordeelen, de menschen hier tamelijk ruw en onbeschaafd.

— De helft is niet beter dan beesten, Professor! riep Jim Cooper uit. Zij zouden elkander om een ons stofgoud een mes in de ribben stooten, of een kogel door het hoofd jagen en de duivel mag mij halen — neem mij niet kwalijk, Miss Silvia — als ik begrijp, wat een man als gij in deze wildernis komt zoeken!

De geleerde streek zich verlegen met zijn fijne hand over het hooge voorhoofd.

De vraag scheen hem een weinig in verwarring te hebben gebracht.

Maar toen antwoordde hij:

— Ziet eens hier, mijn waarde Cooper, ik kom hier om te zoeken naar . . . een eigenaardige steensoort... beter gezegd naar een enkelen steen... tot het delfstoffenrijk behoorend. Maar ik vrees dat ik nog wel verder zal moeten gaan — ik vind hier niet wat ik zoek!

— Steenen? Delfstoffen? herhaalde Jim verwonderd. Goede God, er is hier geen stukje steenkool te vinden, zoo groot als een hazelnoot — en u zult nu toch zeker niet naar een diamantmijn zoeken, is het wel?

De geleerde antwoordde niet, maar hij stond op, legde de linkerhand op den rug en begon in diepe gedachten verzonken de groote gelagkamer op en neer te loopen, met den vinger van zijn rechterhand, zijn ijlen, spitsen baard te strijken, zonder blijkbaar nog iets van de aanwezigheid van de anderen te vermoeden.

Silvia keek haar vader met een blik vol innige liefde aan, maar waarin ook medelijden en angst gelegen waren.

Raffles had het jonge meisje tersluiks gadeslagen en begon nu op zachten toon:

— Ik kan niet nalaten Miss, er u mijn verwondering over te kennen te geven, dat gij u, zoo jong nog in deze woeste streken hebt gewaagd en u hebt blootgesteld aan de vreeselijkste gevaren — gevaren waarvan gij den omvang niet eens schijnt te kennen, alleen om uw vader te vergezellen.

— Wat jammer dat ik dat niet gezegd heb! riep Jim Cooper uit, met een blik van naijver op Raffles. Ik had het al zoo vaak aan Miss Silvia willen zeggen, maar ik ben niet zoo erg welbespraakt, ziet gij!

— Ik ben zeker dat er dat voor Miss Silvia niet op aankomt! hernam Raffles glimlachend. Want zij zal het wel met mij eens zijn, dat men een man niet moet beoordeelen naar zijn mooie praatjes, of naar de wijze waarop hij zich weet uit te drukken, maar naar zijn daden!

— Zoo is het, graaf! zeide Silvia zachtjes, terwijl een zacht rood in haar teedere wangen opsteeg. Maar gij moogt mij niet meer lof toezwaaien dan ik verdien! Mijn vader heeft niemand anders dan mij — hij is een groot, onverstandig kind, en ik kon hem toch onmogelijk alleen laten gaan!

— Ziet gij, het is zoo eenvoudig als de dag! riep Cooper uit, en zijn heldere oogen kregen een vochtigen glans.

— Kunt gij de koude wel verdragen? ging Raffles voort.

— Ik ben warm gekleed, mijnheer! hernam het jonge meisje glimlachend.

— Weet gij wat uw vader hier komt zoeken?

— Ik weet het!

— Geloofst gij dat hij zal slagen?

— Och, hoe kan ik dat weten, graaf! zeide Silvia hoofdschuddend, en met een gebaar van moedeloosheid. Hij is zoo heel zeker van zijn zaak, en — hij is heel geleerd en ik ben maar een onnoozel gansje, het is mogelijk dat hij gelijk heeft — maar ik huiver, als ik denk aan de verschrikkelijke gevaren, die hem nog kunnen bedreigen!

— Mag ik vragen of uw vader hier denkt te blijven?

— O neen — hij zal nog verder noordwaarts willen gaan! Ik heb hem hooren spreken van de Beringstraat, in het gebied der Kunjaken!

— Maar daar heerscht op het oogenblik een koude, die bijna onverdraaglijk is! riep Cooper uit. Nooit zal hij dat kunnen uithouden!

De verwondering van Raffles nam ieder oogenblik toe, maar hij durfde het jonge meisje geen nadere vragen stellen, betreffende het doel van de zonderlinge reis van haar vader.

Na even te hebben nagedacht, vroeg hij:

— Uw vader is ongetwijfeld de bekende geoloog Armstrong?

— Ja, graaf! Hebt gij van hem gehoord? riep Silvia met glinsterende oogen.

— Iedere beschaafde Engelschman kent zijn naam, Miss! antwoordde Raffles. Ik meen mij te herinneren dat hij vooral op het gebied der edelgesteenten grooten naam heeft, en daarover een belangwekkend boek heeft gepubliceerd!

— Kent gij het, graaf?

— Ik heb het met de grootste aandacht gelezen, Miss, en het doet mij genoegen, dat ik met den schrijver heb mogen kennis maken. Ik acht het een van de beste werken over dit onderwerp!

Het jonge meisje kreeg een kleur van plezier over dezen lof, maar Cooper bromde half voor zich heen:

— Miss Silvia zal wel weinig waardeering hebben voor handenarbeid, vrees ik — en bijvoorbeeld voor een pelsjager, nietwaar?

— Daarin vergis je je toch, vriend Jim! riep

Silvia op levendigen toon uit, en even liet zij het kleine handje op den arm van den jongen man rusten. Je mag niet zoo slecht van mij denken, hoor! Ik vind het integendeel een prachtig vak, en het moet heel opwindend zijn — heel poëtisch!

— Ik weet niet precies of het poëtisch is, Miss Silvia, maar wat de opwinding betreft, die laat niets te wenschen over!

— Toe, vertel mij toch eens iets van je jachtavonturen! Ik hoor het zoo graag!

En Cooper liet zich niet bidden.

Hij begon aanstonds te vertellen — en hij deed het goed, met een natuurlijk talent, dat menig auteur hem zou hebben benijd.

En Silvia luisterde heel aandachtig toe.

Binnen enkele minuten wendde de jonge jager zich bijna uitsluitend tot haar — en hij scheen de rest van het gezelschap volkomen te hebben vergeten.

Charly wendde zich tot Raffles met een glimlach en zeide zachtjes fluisterend:

— Zij mag de dochter zijn van een geleerde — die jonge deugniet zal haar inpakken met zijn verhalen, zooals Othello het Desdemona deed, al was hij zoo zwart als een goed gepotloode kachel. Wij bestaan niet meer voor haar!

— Dat is de gewone en natuurlijke gang van zaken, mijn jongen en ik ben er volstrekt niet boos om!

Maar juist toen Cooper in het midden was van een zijner verhalen, werd de deur opengegoorpen en een mesties trad het vertrek binnen, die even rondkeek, Howard in het oog kreeg, die achter de toonbank op zijn sigaar kauwde, en hem van den deurdrempel toescheeuwde:

— Daar komen de jongens terug! Ik heb ze zooeven gezien, ze kunnen over tien minuten wel hier zijn!

Dat gaf onmiddellijk een heele opschudding.

De vier vrouwen aan het tafeltje sprongen opgewonden op en lieten de kaarten in den steek.

En de slonzige meid begon met koortsachtige haast glazen en flesschen gereed te zetten.

Want een deel van de goudgravers keerde van de vindplaats terug en het zou er dus jolig toegaan! Zij zouden aanstonds komen aanzetten, met hun zakken vol stofgoud, begeerig naar drank en muziek, teneinde zich schadeloos te stellen voor de vreeselijke ontberingen, welke zij daarginds hadden doorstaan.

Howard had dadelijk zijn plaats achter het buffet verlaten en ging toen met de mesties naar

buiten, teneinde er voor te zorgen, dat hij het meerendeel van de terugkeerende gouddelvers in zijn etablissement binnenloodste.

Want er was nog altijd een gevaarlijke concurrentie, belichaamd in een groot orchestrion, dat een van de andere kroeghouders had laten komen en waartegen zijn erbarmelijke piano niet kon concurreren.

Maar hij had de vrouwen en hij was de eenige die zij had!

Er verliepen nog eenige minuten en toen kondigde in de verte een luid geblaf aan, dat de slede met de gouddelvers in aantocht waren.

Allen hadden zich naar buiten gespoed, om den troep te zien aankomen.

En een oogenblik daarna kwam een kleine karavaan van bijna driehonderd mannen het dorp binnen, schreeuwend en lachend, zingend en uitgelaten van vreugde, dat zij voor eenigen tijd rust en vermaak konden zoeken in deze armelijke nederzetting, waar het vermaak bestond in de betaalde liefkoozingen van een zestal verlepte vrouwen, de klanken van een orchestrion, een piano en een viool, eenige roulettes en zeer veel slechte jenever, wijn en whisky.

Het geblaf van de honden was oorverdoovend, want ook de dieren begrepen dat er een tijd van rust zou aanbreken en zij hadden die rust wel noodig, want zij waren sterk vermagerd door een geforceerden marsch van tien dagen en velen hadden de zoolen van hun voeten deerlijk verwond aan scherpe stukken ijs.

Het was dan ook een tamelijk havelooze en wanordelijke troep, die daar kwam binnentrekken, vermoeid en smerig.

De meesten begaven zich aanstonds naar hun eigen woning, maar velen hadden er niet eens een, of gaven er de voorkeur aan, eerst een hartsversterking te gaan nemen.

En zoo kwam het dat al spoedig een veertig mannen bijeen waren in de gelagkamer van Howard.

De meesten hunner droegen verwarde baarden, want zij hadden zich in langen tijd niet onder handen van een kapper kunnen begeven en eigenlijk gezegd zagen ze er geen van allen zeer vertrouwenwekkend uit.

De gelagkamer was al spoedig gevuld met een bende tierende en luid door elkaar sprekende mannen, die om jenever, kaarten en dobbelsteenen riepen.

En de zes vrouwen van Howard, die tot dusverre rustig hadden kunnen kaarten, hadden nu

de handen vol en droegen bier, brandewijn en wijn aan.

De betaling geschiedde contant en meestal in den vorm van een paar goudkorrels, die vlug gewogen werden en in dollars werden omgerend, tegen een vast tarief, door Howard zelf ingesteld en dat zich volstrekt niet stoorde aan de schommelingen van de beurs te New-York.

En wie geen vrede nam met de waardebeplating van den kroegbaas, moest zijn heil maar elders zoeken.

De speeltafel was al spoedig bezet en men was er al zelfs aan het dansen gegaan, ofschoon de duisternis nog niet eens gevallen was.

De geleerde had al weder voor zijn boek plaats genomen en was opnieuw verzonken in de lezing daarvan, terwijl hij nu en dan een aantekening maakte, of iets nasuffelde in een in linnen gebonden cahier, waarvan alle bladzijden dichtbeschreven waren met een fijne, echte geleerde hand.

In den aanvang scheen hij zich volstrekt niet te bekommeren om het leven om hem heen, maar tenslotte scheen het hem toch een weinig al te erg te worden.

Hij sloeg het boek dicht, stond zuchtend op en zeide tot Silvia, die zachtjes met de drie Engelschen en Jim Cooper had zitten praten:

— Wij zullen maar naar onze eigen kamer gaan, kind, al is het daar ook wat koud, het leven wordt waarlijk te hinderlijk en ik kan hier onmogelijk nadenken. En luister eens, ik denk dat wij morgen reeds verder gaan.

Silvia was een weinig bleek geworden, maar voor het overige verried niets wat er in haar omging.

Zij stak haar arm door dien van haar vader, knikte Jim vriendelijk toe en daarop gingen beiden de gelagkamer uit, om in de onverwarmde slecht verlichte logeerkamer het overige van den dag door te brengen.

De duisternis was nu gevallen en in de gelagkamer brandden vier houten petroleumlampen, die aan dik ijzerdraad aan de houten zoldering waren opgehangen.

Jim Cooper had het jonge meisje nog eenigen tijd nagezien en zeide nu tot Raffles, zonder zijn aandoening te kunnen verbergen:

— Hebt gij het gehoord? Morgen gaan zij misschien verder en ik zal haar nooit terugzien!

— Zoover is het dus al met je, arme Jim? vroeg Raffles op gedempten toon, terwijl hij de hand van den pelsjager greep.

— Ja, graaf, zoover is het! antwoordde de jonge man en het had weinig gescheeld of de sterke knaap, die voor geen enkel gevaar terugdeinsde, gehard door een leven van ontbering, en een onophoudelijken strijd tegen de natuur, was in tranen uitgebarsten.

Maar eensklaps hief hij het hoofd op.

De geheele uitdrukking van zijn gelaat was veranderd.

Zijn oor had zooveen een naam opgevangen, den naam van het meisje, dat hij zoo innig lief had gekregen.

Hij duwde Raffles die voor hem stond en hem het uitzicht op de zaal benam, langzaam een weinig ter zijde en keek rond.

Dicht bij de speeltafel stond een groepje van vijf mannen, die al meer gedronken hadden dan goed voor hen was en die zoo luid spraken, dat men het wel moest verstaan.

— En ik zeg je, dat die oude man stapelgek is! riep er een, een groote kerel met een woesten, zwarten baard, die hem tot ver over de borst hing en die luisterde naar den naam van Pete Hoggins.

— Hij is niet zoo gek als hij er uitziet! zeide met slepende stem een nog jonge man, de eenige met een gladgeschoren gelaat en die eenige zorg aan zijn uiterlijk scheen te besteden.

Maar het was een onaangenaem gelaat, want het getuigde van lage hartstochten en een leven van uitspatting, dat den man lang voor zijn tijd oud had gemaakt.

Daarop wezen de slappe trekken, de kale kruin en de fletse oogen, ofschoon Dick Slogan, zoo was zijn naam, ternauwernood drie of vier en dertig jaar kon zijn.

Hij blies eens een dikke rookwolk uit zijn cigarette en vervolgde:

— De man, zeg ik nog eens, is niet zoo dwaas als jullie wel denkt. Hij komt hier... nu ja daarvan begrijpen jullie toch geen steek!

— Hoor de gesjeesde student! riep er iemand op nijldigen toon uit. Heb je zooveel praats, omdat je toevallig wat goud hebt gevonden?

Dick Slogan haalde de schouders op en deed opnieuw een haaltje aan zijn cigarette.

En daarop vervolgde hij:

— Maar wat komt de vader er ook op aan, als het dochtertje zoo lief is! Och mannen, die Silvia, dat engeltje! Ik droom iederen nacht van haar, jullie mogen mij gelooven of niet! Nu, het poesje zal eerstdaags wel in mijn armen vallen!

Raffles slaakte onwillekeurig een zachten kreet, zoo hevig kneep Jim Cooper hem in den arm.

Hij keek den jongen pelsjager aan en zag dat diens gelaat zoo bleek was als een doek en dat zijn tanden krampachtig op elkander waren geklemd.

Hij had den naam voor de tweede¹ maal gehoord.... uitgesproken door den mond van een verachtelijken kerel, een dronkaard, een verlooppen lichtmis, die, zooals de zee haar schuim afwerpt, hier was heengedreven, in de hoop, door een gelukkigen zet spoedig rijk te worden!

Hij ging langzaam op Dick Slogan toe en trok hem bij den elleboog zoodanig een kwart slag om, dat de man hem moest aanzien.

— Zeg nog eens wat je zooeven zeide! kwam het op heeschen toon, maar duidelijk verstaanbaar over zijn witte lippen.

Onmiddellijk werd het doodstil in de gelagkamer.

Men wist daar alles van elkander en het was voor niemand een geheim gebleven, dat Jim Cooper liefde had opgevat voor de dochter van den zonderlingen vreemde.

En iedereen wist ook dat Dick Slogan, de voormalige student, een vechtersbaas en een gevaarlijk sujet was.

Raffles en zijn beide metgezellen waren onwillekeurig den jongen pelsjager gevolgd, bevreesd voor den afloop van den twist.

Dick Slogan, die Jim niet aanstonds had gezien, vertrok zenuwachtig zijn mond en zeide toen met hatelijken spot:

— Wel, wel — daar hebben wij onzen ridder zonder vrees of blaam. Heb ik iets miszegd? Heb ik u mishraagd?

— Dat heb je! Zooeven zeide je iets dat ik niet heelemaal verstaan heb, herhaal dat!

— Met genoeg! Ik had het over de lieve Silvia, het schatje, dat ik zoo graag mag lijden en dat ook niet ongevoelig schijnt te zijn voor mijn toenaderingen! En ik hoop, dat ze spoedig mijn aardig vrouwtje zal zijn — of iets wat er uiterlijk veel op gelijk. Wat zeg je daar wel van?

— Dit zeg ik ervan, jij gemeene hond!

Krijtwit was Jim een stap achteruit getreden en sprong nu als een tijger op Slogan toe.

Deze, die den plotselingen aanval niet verwacht had, wankelde, viel achterover en het volgende oogenblik vielen de twee tegenstanders over den grond, terwijl de goudelvers snel een kring om hen vormden.

Dergelijke gevechten waren in het goud-

graverskamp schering en inslag en men begon dadelijk te wedden.

Voor de drie Engelschen was het een zonderling gezicht, want de strijd geleek eigenlijk in niets op een gevecht, zooals zij die in hun eigen land gewend waren — het was geen worsteling en het was evenmin boksen.

Het geleek nog het meest op een „catch-as-catch-can“-strijd — dat wil zeggen een worstelpartij, waarbij letterlijk alle grepen veroorloofd zijn.

De kunst scheen hierin te bestaan, dat de tegenstanders elkander om den hals pakten en die dan zoolang dichtknepen, tot de ander zich moest overgeven, wanneer hij tenminste niet gewurgd wilde worden.

Maar allerlei slagen waren ook veroorloofd — zelfs trappen en beentje lichten.

Alleen van de wapens mocht volstrekt geen gebruik gemaakt worden, want zelfs onder deze ruwe kerels heerschte althans op dat gebied een soort eergevoel, dat geen afwijkingen van de regels toeliet.

Somtijds eindigde zoo'n woeste strijd met den dood van een der tegenstanders — men hakte niet zonder moeite een gat in den bevroren bodem, wierp het gat dicht en den volgenden dag was ieder het onbeteekenende voorval vergeten....

— Wil ik hen scheiden, Mylord? vroeg Henderson op zachten toon.

— Dat mag je slechts in het uiterste geval doen! antwoordde Raffles. Ten eerste zou Jim je het zeer kwalijk nemen — je hebt zooeven gehoord hoe gruwelijk men het meisje beleedigd heeft, dat zijn geheele hart bezit en ten tweede zou ons zoo'n ongewenschte tusschenkomst duur te staan komen, want de revolvers gaan hier vanzelf af.

Maar reeds rolden de twee strijdenden om en om over den plankenvloer en ieder hunner trachtte den ander bij de keel te vatten.

Reeds eenmaal was het hoofd van Jim in onzachte aanraking gekomen met een tafelpoot, maar hij was in zijn woede zoo verblind dat hij het niet eens bemerkte.

Een oogenblik lieten zij elkander los, hijgend elkander met van haat flikkerende oogen aanziend en daarop wierpen zij zich met vernieuwde woede op elkander.

Maar ofschoon Slogan krachtig gebouwd was — zijn losbandig leven zou hem verderven — zijn verzwakt lichaam was niet bestand tegen de

heftige aanvallen van den pelsjager, gehard in den strijd met de onverbiddelijke natuur.

Jim had hem met beide vuisten om den hals gevat en lag met zijn knie op de borst, terwijl hij hem toeriep:

— Neem het terug wat je zooeven zei, schurk — neem het terug, of, bij den Hemel, ik knijp het leven uit je strot!

— Nooit! steunde de ellendeling, die vruchteloos trachtte, zich van den ijzeren greep van den vijand los te maken.

En toen kwam het einde, sneller dan iemand verwachtte.

Tersluiks tastte de verraderlijke hand van Slogan naar het heft van het breede mes in zijn gordel en het volgende oogenblik had hij het getrokken, zonder dat zijn vijand er iets van bemerkte.

Maar Raffles had het gezien en een enkel gefluisterd woord was voldoende om den reus in actie te brengen.

Met twee stappen was hij bij de twee vijanden, die op den grond lagen en hij vatte er met iedere hand een beet en trok hen beide overeind zonder zich in het minst in te spannen en met een glimlach om zijn lippen.

Er rees een dof gemompel uit de omstanders op. want dit was tegen de regels en de meeste hadden de beweging naar het mes niet gezien.

Maar Henderson stoorde er zich in het minst niet aan en ging door met zijn karweitje.

Met een waar gebrul van woede wierp Slogan zich op hem, maar het mes raakte slechts de ijle lucht.

Henderson had den slag opgevangen, ontwóng hem zonder eenige moeite het jachtmes, wierp het over de hoofden der omstanders heen in een hoek, vatte den woesteling om het middel en slingerde hem ter aarde.

En hiermede kon de strijd gevoegelijk als beëindigd worden beschouwd, want als Henderson zijn spieren spande, wanneer hij iemand ter aarde wierp — dan kon die er voorloopig niet aan denken, zijn ledematen naar behooren te gebruiken.

Maar toen Slogan zich eenige oogenblikken later weder oprichtte, wierp hij een blik van woesten haat op den jongen pelsjager en op hen die klaarblijkelijk zijn vrienden waren — en wie goed geluisterd had, zou hem tusschen de tanden hebben hooren mompelen:

— Wacht maar — wij spreken elkander nog wel nader!

Verrukkelijk is de
Cigaret J. v. K.

Hoofdstuk V.

De samenzwering.

Raffles en zijn beide metgezellen hadden den tegenstribbelenden Jim tusschen zich ingenomen en voerden hem snel de gelagkamer uit, waar kreten weerklonken, die weinig goeds voorspelden.

Want Dick Slogan gaf menigmaal een rondje, hij zong goed, hij kon aardige liedjes op de piano spelen en hij had dus vele vrienden.

— Gij hadt mij moeten laten begaan, graaf! riep de jonge pelsjager, nog bleek van drift en opwinding. Ik had den schoft moeten wurgen!

— Als graaf Panhurst je had laten begaan, vriend Jim, zeide Charly Brand op ernstigen toon, dan zou je nu hier waarschijnlijk niet staan! Want die schurk had zijn mes al gegrepen en zou het je tusschen de ribben hebben gestooten, als deze brave Goliath hier niet tusschenbeide was gekomen.

— Is het waarlijk, graaf? riep Jim uit. Dan neem ik dadelijk terug wat ik zooeven gezegd heb — en ik ben u dankbaar, dat gij tusschenbeide zijt gekomen. Maar ik had immers gelijk? Geloofst gij niet?

— Ik zou niet anders gehandeld hebben, Jim! antwoordde Raffles eenvoudig. En ga nu met ons mee, wij zullen op onze kamer eten! Gij wilt immers onze gast wel zijn?

— Gaarne, graaf! Om u de waarheid te zeggen — ik zou hier slechts met tegenzin weggaan — gij kent Dick Slogan niet — gij weet niet waartoe hij in staat is, als hij het op een vrouw heeft voorzien. Ik vertrouw hem niet verder dan ik hem zie en ik zou er wel een eed op durven doen, dat hij niet van plan is, het hierbij te laten! Bedenk dat die brave oude man,

die, met permissie van geen toeten of blazen weet in deze wildernis morgen met zijn dochter weer op reis wil gaan — naar de Bering Straat God betere het, dat wil zeggen dat hij moet trekken door een woeste streek, met een inwoner op iedere vijftig vierkante kilometers, waar het krioelt van wolven, beren en ander tuig, waar het leven van een hond je eigen leven kan beteekenen, waar hij zelf zijn voedsel zal moeten schieten — en ik wil gehangen worden als hij een revolver van een tandenstoker kan onderscheiden! Bedenk verder welk een goede gelegenheid dat voor dien schoft zou zijn, hen te volgen en.... ik zie bloed voor mijn oogen, alsof ik er aan denk wat er dan zal kunnen volgen!

— Als gij daarvoor vreest, Jim — dan zullen wij mijnheer Armstrong aanbieden hem te vergezellen! zeide Raffles. Wij hebben volstrekt niets te verzuimen en het komt er in het geheel niet op aan, waar wij heengaan!

— Zoudt gij dat waarlijk willen doen, graaf? riep de jonge man met schitterende oogen uit.

— Zeker, maar waarom zoudt gij ons eigenlijk niet vergezellen? Of kunt gij hier niet weg?

Jim dacht even na, terwijl hij zich achter het oor krabde en zeide toen:

— De zaak is, dat ik mijn vellen had willen bereiden en dan naar de oude vrouw had willen gaan in Fort Joekon! Maar zij zelve zou het mij kwalijk nemen, als ik een meisje in den steek had gelaten, dat ik innig lief heb — ik behoef er nu zeker geen geheim van te maken, en daarom als gij het niet goed vindt, dan zal ook ik dat groote kind vergezellen, waarvan het eigenlijk een wonder is dat het nog leeft!

— Top! Dat blijft dus afgesproken! riep Raffles uit. Wij zijn met ons vieren en ik zou wel eens willen zien wie het onder die omstandigheden zou wagen het ons lastig te maken. En kom nu mede, wij hebben reeds een flinken maaltijd besteld, en het zal ons genoeg doen, wanneer gij u bij ons wilt voegen.

Een kwartier later zaten de vier mannen, die op zoo zonderlinge wijze een verbond hadden gesloten, zonder dat de personen die het betrof er het minste besef van hadden, om de ruw bewerkte tafel, waarop een groote schotel met gebraden rendiervleesch, rijst, een soort beschuit en ingemaakte groenten stonden — een weelderige maaltijd voor die streek, die besproeid werd met bier, dat een afstand van vele honderden mijlen moest afleggen, alvorens het deze plek bereikte?

En terwijl zij druk met elkander spraken, werd beneden in de gelagkamer het rumoer hoe langer hoe heviger.

Er werd gedanst en de zware voeten stampten op den holklinkenden vloer, er werd gezongen en een paar malen werd er luid gegild door de vrouwen — dan was er weer een vechtpartij op het mes aan den gang en er vloeide bloed.

Omstreeks tien uur stond Jim op, om afscheid van zijn nieuwe vrienden te nemen, met de belofte dat hij den volgenden morgen weder zoo vroeg mogelijk zou terug keeren, om alles voor de reis in orde te maken, want al scheen de oude Armstrong het doel van de reis geheim te houden, Cooper was vast besloten hem niet alleen te laten gaan.

Maar Raffles hield hem bij de hand vast en zeide:

— Ik heb u een voorstel te doen, waarde Jim! Het gelaat van dien Slogan beviel mij volstrekt niet, toen hij weder overeind krabbelde — en ik ben er vast van overtuigd dat uw leven groot gevaar loopt.

— Laat hij maar opkomen! riep Cooper opgewonden uit.

— Neen, Jim — het zal niet in een eerlijken strijd zijn, hij zal u trachten te dooden! Hij lijkt mij juist een man om u verraderlijk van achter een der blokhutten neer te schieten, of u zijn mes tusschen de schouderbladen te steken.

— Maar het is volle maan! Hij zal nooit durven!

— Zeg dat niet! Het kwam mij voor, dat hij een man is tot alles in staat! hernam Raffles. Blijf vannacht liever bij ons in dit logement, waar gij niet het minste gevaar loopt.

De jonge pelsjager scheen nog een oogenblik te aarzelen en zeide dan:

— Goed — ik blijf bij u! Hij heeft hier veel vrienden en die zouden er volstrekt geen bezwaar in zien mij naar de andere wereld te sturen, alleen om hem een genoeg te doen. Een menschenleven telt hier niet voor veel, moet gij weten!

— Wel, een gezellig land! bromde Henderson voor zich heen! Is hier dan geen politie, mijnheer Cooper?

— Die is er, vriend James. Wij hebben de R. M. P. — de Royal Mounted Police — maar als die een dief, een moordenaar of een anderen misdadiger vangt, dan is het puur toeval. Weet gij wel dat er soms maanden verlopen voor er een paar van die beambten in deze buurt

verschijnen. Het is een hondenbaantje, dat verzeker ik u, om met zijn tien een gebied te controleeren en af te patrouilleeren te krijgen zoo groot als de helft van uw land! Tienduizend man zouden maar nauwelijks voldoende zijn — en er zijn er ongeveer twintig. Des zomers zitten zij te paard en des winters kunnen zij van geen ander vervoermiddel gebruik maken dan een slede. Meestal zijn ze met hun tweeën, maar het gebeurt ook heel vaak dat een enkele politie-man maanden op weg is achter de hielen van een misdadiger. Dan volgt er maar al te vaak een strijd op leven en dood — en het is niet altijd het gezag dat overwint, dat verzeker ik u.

— Prettig land! herhaalde Henderson ten tweede male.

— Neen vriend James, spreek er geen kwaad van! Als gij het goed kendet dat zoudt gij het even lief krijgen als ik! Gij moet onze Joekon kennen, die altijd even schoon is, in de lente zoowel als in den herfst, in het heetst van den zomer zoo goed als in het hartje van den winter. En onze prachtige pijnboombossen, de eindeloze sneeuwvelden, het Noorderlicht, de eenzaamheid, neen, neen, ik geloof niet dat ik het gaarne met Engeland zou ruilen en zelfs niet met New-York of Washington.

Er is maar één persoon op de geheele wereld om wie ik bereid zou zijn dit gebied te verlaten, waarvan ik alle geheimen, alle schoonheden ken. Gij weet wie dat is...

— Maar als ik nog eenig begrip van zulke zaken heb, waarde Jim, dan zal zij niets liever willen dan uw lot deelen en een lief, dapper pelsjagersvrouwje worden! zeide Raffles glimlachend.

Jim werd vuurrood van blijdschap en verlegenheid en stotterde:

— Zoudt gij dat werkelijk denken, graaf?

— Ik ben er van overtuigd! Maar ik geloof, dat wij er nu verstandig aan zullen doen ons ter ruste te begeven — wij allen zijn wat vermoeid en moeten weder morgen vroeg opstaan!

Maar wacht — ik zal naar Howard gaan en hem zeggen dat gij hier blijft — het is beter dat gij u thans niet in de gelagkamer verthoont!

En Raffles ging heen, daalde de smalle trap af, niet veel meer dan een ladder en trad de gelagkamer binnen, waar nog druk gedanst werd, om aan Howard te gaan zeggen, dat Jim den nacht in zijn logement zou doorbrengen.

En hij merkte zeer goed dat hem menige

vijandige blik werd nageworpen op zijn weg naar en van het buffet.

Hij vermeed evenwel zorgvuldig iedere aanleiding tot een twist, klom de trap weder op en deelde aan Jim Cooper mede, dat alles in orde was, — hij kon een kamer betrekken, gelegen naast zijn eigen, had Howard verklaard, die zijn geheel vrouwelijk personeel geen seconde rust kon gunnen.

En ze namen allen afscheid van elkander, trokken zich in hun kleine slaaphokjes terug, keken hun wapens goed na en deden de sluitboomen op de deur.

Het was zoo fel koud, dat er niet aan te denken viel zich van alle kleederen te ontdoen, en zoo deden de mannen alleen hun pelsjassen uit en trokken hun zware schoenen uit.

En zoo legden zij zich neder op de harde bedden, wikkelden zich in de wollen dekens en berenhuiden en sliepen spoedig in, ondanks het nog altijd voortdurend gejengel van de piano en het hartverscheurend gekras van de ontstemde viool, het voetengeklos en het geschreeuw der dronken gouddelvers.

Maar langzamerhand wist Howard de gasten buiten de deur te werken en stilte trad in.

Het kon omstreeks twee uur in den nacht zijn, toen Raffles, die een zeer lichten slaap had, gewekt werd door een geluid, hetwelk hij niet aanstonds kon thuisbrengen, maar dat waarschijnlijk het geblaf van een hond was geweest, dat aanstonds overging in een zacht gejang, alsof het dier op een zweeps slag onthaald was.

Hij richtte zich een weinig op den elleboog op en meende ieder oogenblik het zachte voorbijglijden van een slede te hooren, maar alles bleef doodstil.

Het was stikdonker in het kleine vertrek, dat overdag alleen licht ontving door een vierkant luikje, dat des nachts gesloten kon worden.

Gehoorgevend aan een innerlijke stem, die hem waarschuwde, stond Raffles op, liep op den tast naar het kleine luikje, na zijn zwaren pels weder te hebben aangetrokken en opende het.

Het maanlicht stroomde naar binnen en een ijzige koude werd aanstonds merkbaar.

Voorzichtig boog Raffles het hoofd een weinig voorover en zag op een twintigtal meters van het logement een geheel onbeladen slede stilstaan, met acht honden bespannen, die allen op de sneeuw lagen uitgestrekt, de koppen op de voorpooten rustend.

Er was heinde en ver geen levende ziel te zien en overal waren de lichten gedoofd.

De hoofdstraat van de nederzetting werd slechts verlicht door drie petroleumlampen, op onderlinge afstanden van meer dan tachtig meter opgehangen aan touwen, die van huis tot huis dwars over de straat waren gespannen.

— Voor den drommel — wat kan dat te beteekenen hebben? vroeg Raffles zichzelf af. Wat moet die slede daar?

Hij keek nog even naar buiten, in de helder door de maan verlichte straat en trad toen weder in het vertrek terug.

Heel voorzichtig en heel langzaam deed hij den boom van de kamerdeur en opende die op een kier.

Hij luisterde met inspanning en hoorde aanvankelijk niets.

Maar toen kwam het hem voor, alsof hij een schurend of krassend geluid hoorde, bijna onmerkbaar, maar dat toch voor zijn scherp gehoor duidelijk waarneembaar was.

Hij opende de deur nog wat verder en sloop op zijn dikke wollen sokken onhoorbaar de gang in, maar niet nadat hij eerst zijn revolver in zijn zak had laten glijden.

De gang maakte een eind verder een rechten hoek en liep, zooals Raffles wist, tenslotte uit op een venster aan de achterzijde van het logement, dat op de vlakke uitzicht gaf.

Hier ook hadden Armstrong en Silvia hunne aan elkander grenzende kamers en Raffles wist dat de kamer van het jonge meisje het eenige venster had, dat zich aan den achterkant van het logement bevond.

Het behoorde dan ook bij een kamer, die een weinig weelderiger was ingericht dan alle andere en waar men zelfs een schommelstoel vond.

Raffles bleef bij den hoek van de gang even staan, die volkomen donker was, zoodat hij op den tast moest gaan, bleef weder even luisteren en ging toen verder.

In gebukte houding ging hij op het smalle venster toe aan het einde van de gang, hief voorzichtig het hoofd op en keek naar buiten.

Door het heldere schijnsel van de maan was het zoo licht, dat Raffles zeer duidelijk twee mannen kon zien, die bij het lage hekje stonden, dat het achtererf van het logement omgaf.

En verder zag hij nog het ondereind van een ladder, die tegen den achterwand van het groote houten huis geplaatst was . . .

In een oogwenk begreep hij alles.

Het moest Slogan zijn, die een nachtelijke schaking beraamd had, met behulp van twee zijner vrienden!

Raffles begreep dat er geen seconde te verliezen was.

Hij wilde eerst naar de slaapkamer van het jonge meisje snellen en op de deur kloppen om haar te waarschuwen, maar toen bedacht hij, dat het hiertoe misschien al te laat was en dat de ellendeling wellicht haar vertrek was binnengedrongen.

En nog een enkele blik naar buiten overtuigde hem, dat hij andere maatregelen zou moeten nemen.

Want reeds daalde een man de ladder af, met een pak in de armen, waarvan de vorm onduidelijk te zien was, maar het kon niet anders of het moest Silvia zijn, de dochter van Armstrong.

Een oogenblik dacht Raffles er over het venster te open en op den schurk te vuren, maar hij vreesde, dat hij daardoor misschien het jonge meisje zou kunnen treffen.

Toen bedacht hij zich ook niet langer, maar snelde de gang weder in, klopte in het voorbijgaan op de deur van Jim Cooper, die dadelijk wakker werd en fluisterde hem door de dichte deur toe:

— Neem onmiddellijk je revolver en volg mij naar buiten, er is onraad! Maak zoo weinig mogelijk leven en verberg je terzijde van de kleine houtloods, naast het logement! Daar staat een slede. Je zult mij daar reeds vinden!

En hij snelde verder, daalde de trap af, opende de voordeur en trad naar buiten zich niet bekommerend om de ijzige koude van de sneeuw, die zijn slecht bekleede voeten pijnigde.

Hij wierp zich voorover en kroop, voor het gezicht der twee mannen aan den achterkant van het huis verborgen door een meterhooge schutting, zoo vlug als hij kon naar de slede.

Daar gekomen trok hij het mes, dat hij zelfs niet in zijn slaap had afgelegd en sneed met een vlugge beweging de hoofdstreng door, waaraan alle acht honden bevestigd waren, die slechts even hadden omgezien maar rustig bleven liggen, toen zij een vreemdeling zagen.

Vervolgens wipte hij over de lage schutting en verborg zich terzijde van een kleine loods, waar het brandhout bewaard werd.

Hij stond daar nog geen tien seconden of Jim Cooper voegde zich bij hem.

De jonge man was zeer opgewonden en be-

greep blijkbaar niets van hetgeen er voorviel.

— Maar wat is er dan toch, graaf? vroeg hij fluisterend.

— Ik zal het je zeggen, als je mij belooft, dat je je zult weten te beheerschen en geen enkel geluid maakt.

— Ik belooft het u!

— Ziehier dan!

En met enkele woorden deelde Raffles den jongen pelsjager mede wat hij zooeven ontdekt had.

Maar ondanks zijn belofte moest Cooper zijn uiterste krachten inspannen, om geen schreeuw van woede te slaken, toen Raffles zweeg.

Krampachtig omknelde hij den kolf van zijn revolver en siste heesch:

— Dat zal ik hem betaald zetten, dat zweer ik! Ik schiet hem neer als een hond!

— Daar is het later nog tijd genoeg voor! hernam Raffles kalm. Thans zult gij van uw revolver geen gebruik kunnen maken, want de schurk draagt het meisje dat hij liefheeft in zijn armen, gij zoudt haar evengoed kunnen treffen.

— Maar dan zal hij met haar vluchten, voor wij het kunnen beletten! fluisterde Cooper.

— Daar is geen vrees voor! En stil nu, want daar hoor ik zijn schreden al.

Inderdaad, de hard bevroren sneeuw naast het logement kraakte zachtjes onder de schreden van iemand, die daar naderde.

Raffles en Cooper trokken zich zoo ver mogelijk terzijde van de kleine loods terug en hielden zich gereed om tusschenbeide te komen.

En een oogenblik later betrad Slogan de straat nog altijd met het beweginglooze jonge meisje in zijn armen, wier mond blijkbaar met een doek was dichtgebonden.

Hij plaatste haar in de slede en ging toen naast haar zitten, terwijl zijn beide medeplichtigen snel rechtsomkeert maakten en zich in tegenovergestelde richting uit de voeten maakten.

Reeds wilde Jim te voorschijn treden, maar Raffles hield hem met kracht terug en fluisterde hem in het oor:

— Wacht nog even, gij zult een goede grap zien.

Slogan was in zijn slede gesprongen, drukte met de eene hand het half bewusteloze meisje tegen zich aan, van wier bleek gelaat slechts een klein gedeelte zichtbaar was en greep met de andere de korte zweep, die in de slede lag en liet haar door de lucht suizen, terwijl hij op zachten toon een eigenaardigen klank liet hooren.

Onmiddellijk waren de honden overeind en trokken aan.

En zij zeiden tot elkander, dat zij nog zelden zulk een lichte vracht hadden gehad, want de slede woog letterlijk niets.

Zij waren hier zeer verheugd over en wilden hun blijdschap door grooten ijver toonen.

De brave dieren liepen zoo hard zij konden en waren in een ommezien uit het dorp verdwenen, nog voor Slogan van verbazing en woede bekomen was.

Hij zat daar als Lot's huisvrouw, met de zweep in de hand en een wijd geopenden mond.

Maar toen hij zijn spraak eindelijk terug kreeg, misbruikte hij haar dan ook, om een reeks vloeken uit te braken, die waarschijnlijk nog uit zijn studententijd afkomstig waren en die geen enkele trekhond, met een greintje eerbied voor zich zelf zou hebben willen begrijpen en daarom had willen stilstaan.

En op datzelfde oogenblik traden Raffles en Jim te voorschijn en stonden het volgende oogenblik ieder aan een kant van de slee.

Slogan, die zag dat de partij verloren was, greep naar zijn revolver en moest daarbij het jonge meisje loslaten.

En zij zou uit de slede zijn getuimeld, als Raffles haar niet in zijn armen had opgevangen die spoedig den doek losmaakte, waarmede zij gekneveld was.

Silvia bleek geheel gekleed te zijn, zooals het in die barre streken ook des nachts gewoonte is en had alleen haar met bont gevoerde laarzen en den dikken met schapenwol gevoerden jekker uitgetrokken.

En intusschen rekende Jim met Slogan af.

Zonder een woord te spreken sloeg hij hem met de vuist midden op het gelaat, zoodat de ellendeling achterover tuimelde en zijn revolver die hij zooeven gegrepen had, hem ontviel.

Jim had de zijne getrokken, maar toen hij zag dat de andere ongewapend was, verzette zich zijn ridderlijke inborst er tegen, den schurk neer te schieten.

Hij raapte de hondenzweep op, deed een paar passen achteruit en hief zijn zweep op.

De lederen slag vloog door de lucht en trof Slogan in het gelaat, onmiddellijk vertoonde zich een bloedige striem, die van oor tot oor liep.

Slogan slaakte een gebrul van pijn en woede, dol van wraakzucht, omdat zijn plan mislukt was en wilde zich opnieuw op Jim werpen.

Maar een tweede vuistslag op de goede plek,

deed hem ruggelings over zijn eigen slede in de sneeuw terecht komen.

Maar de beide helpers van Slogan hadden iets verdachts gehoord, draaiden zich om en zagen wat er geschied was.

Zij keerden haastig op hun schreden terug en trokken ondertusschen hun revolver.

Een hunner vuurde onder het loopen, zoodra hij Jim herkend had en de kogel ging den jongen pelsjager rakelings langs het hoofd.

Met een enkelen sprong was hij achter de slede en vuurde op zijn beurt.

En zijn schot was raak.

De man maakte een luchtsprong en viel toen met een rauwen kreet voorover in de sneeuw.

En toen zijn makker zag hoe de zaken stonden drong hij niet langer aan, maar onttrok zich aan iedere nadere kennismaking, door met verrassende snelheid achter een der huizen te verdwijnen.

Enkele oogenblikken later was Silvia weder in het logement gedragen en naar haar kamer gebracht, waar haar doodelijk ontstelde vader haar wachtte, opmerkzaam geworden door het gerucht en gewaarschuwd door de mesties.

Hoofdstuk VI.

Op weg naar het Noorden.

Het was tragisch en toch tegelijkertijd komisch, waar te nemen op welke wijze professor Armstrong het bericht van de mislukte schaking opnam.

Hij had Silvia aan zijn borst gedrukt, overstelpde haar met liefkoozingen en gaf er met toornige stem zijn verontwaardiging over te kennen, dat men niet aanstonds om de politie getelefoneerd had.

Deze man met zijn kinderlijk hart en zijn volkomen gemis aan begrip van de werkelijkheid verbeeldde zich in vollen ernst dat men hier een paar politieagenten kon laten aanrukken, evenals in New-York, terwijl er hier honderden mijlen in het rond niet alleen geen agent van politie, maar ook geen telefoon te vinden was.

Hij vergat maar steeds dat men hier buiten de grenzen der beschaving leefde en dat deze nederzetting zeer waarschijnlijk over eenige jaren niet meer zou bestaan, daar zij slechts haar ontstaan te danken had aan het feit dat er een geringe hoeveelheid goud was gevonden verder in het Noorden.

Armstrong was zelfs begonnen, op de gang luidkeels om een „oberkelner” te roepen en naderhand merkte Howard spottend op, dat hij er wel een weinig verbaasd over had gestaan, dat „de oude gek” niet om een piccolo of een kamermeisje geroepen had, of er zich over beklagde had dat er geen lift in het logement was.

Armstrong hield zijn dochter stijf tegen zich aangeklemd en Raffles en Jim zagen er zwijgend bij toe.

En toen kon de eerste zich niet langer be dwingen, maar zeide op ernstigen toon, terwijl

hij zijn hand op den schouder van den geleerde legde :

— Duidt het mij niet ten kwade, professor Armstrong, dat ik deze opmerking maak! Maar hebt gij er wel goed aan gedaan, een jong meisje als uw dochter naar deze wildernis mee te nemen, waar zij aan de grootste gevaren bloot staat, zoowel van den kant van de menschen, als van de natuur?

Armstrong zag op en reeds aan de uitdrukking van zijn gelaat zag Raffles, dat dit groote kind zich die gevaren nimmer goed bewust was geweest.

Ja, hij wist dat het daar in het Noorden koud was, zeer koud, dat er weinig menschen woonden, dat de sneeuw er gedurende acht maanden van het jaar den grond bedekte en dat men er dan met sleden moest rijden — maar nooit had hij zich kunnen voorstellen hoe verschrikkelijk hier het leven was voor menschen, die hun studeerkamer maar zelden hadden verlaten — en voor jonge, teedere meisjes.

En toen zeide hij met zachte stem:

— Ik begin het nu ook in te zien, graaf! Het was verkeerd van mij. Mijn eenige verontschuldiging is misschien dat Silvia zelve er voortdurend bij mij op heeft aangedrongen haar mede te nemen — en toch geloof ik dat ik mijzelve wel alleen had kunnen redden.

Raffles schudde glimlachend het hoofd, verbaasd over zooveel naïviteit en op dat oogenblik sloeg Silvia de oogen weder op, keek een oogenblik verwilderd rond en barstte toen in snikken uit, terwijl zij met den eenen arm haar vader om den hals vatte en de vrije hand met

een kinderlijk gebaar, waarvan zij zich de beteekenis zelve niet bewust was, toestak aan Jim, die zich haastte het kleine, koude handje te grijpen.

Maar toen scheen hij zich te bedenken en stamelde verward:

— Eigenlijk heb ik die hand niet verdiend! Hier staat de man, die u gered heeft, ik — ik sliep als een os en als hij mij niet had wakker gemaakt.... goede God, ik mag er niet aan denken. En gij, professor Armstrong, neem mij niet kwalijk dat ik zoo vrijpostig ben, maar gij hebt het aan graaf Panhurst te danken, dat gij nu uw dochter in de armen kunt drukken.

Armstrong, die Silvia teeder over het blonde haar had gestreken, stond nu op, greep de rechterhand van Raffles tusschen zijn beide handen, drukte ze met kracht en zeide met een stem, die trilde van ontroering:

— Ik zal dit nimmer vergeten, graaf! Gij vindt mij misschien een dwaas, een sukkel, die beter deed, te New-York achter de kachel te blijven zitten — maar mijn Silvia is alles voor mij op de wereld, sinds mijn vrouw tien jaar geleden gestorven is. En — ik gevoel nu ook, dat ik verplicht ben, u te zeggen, wat mij hierheen heeft gevoerd, wat ik hier zoek, waarom gij een man als ik ben, die niet eens op zijn eigen dochter kan passen, in deze wildernis aantreft.

— Bedenk wel, professor Armstrong, dat ik u niets gevraagd heb! zeide Raffles op waarschuwend toon. Ik erken dat ik nieuwsgierig ben — waarom zou ik het verzwijgen, maar ik wil uw geheim niet kennen, als gij het mij alleen mededeelt, omdat ik zoo gelukkig ben geweest, u een dienst te kunnen bewijzen en gij u daarvoor aan mij verplicht acht.

— Spreek zoo niet, graaf! viel Armstrong hem op levendigen toon in de rede. Ik geloof waarlijk dat ik het u toch wel zou hebben medegedeeld, want gij zijt een gentleman en ik geloof u te mogen vertrouwen.

— Dat kunt gij! zeide Raffles. Maar bewaar uw verhaal tot het geheel dag zal zijn geworden en neem nu nog eenige uren rust, tenminste wanneer gij bij uw plan blijft, u vandaag weder op weg te begeven.

— Ja, ik blijf bij dat voornemen, graaf!

— En gij waart van zins alleen te gaan?

Armstrong keek bedremmeld voor zich, dan weder naar zijn dochter en stotterde:

— Ik erken — het is vrij bezwarend — er

zijn zeker moeilijkheden aan verbonden — —

En weer schudde Raffles het hoofd en er lag iets als medelijden in zijn stem, toen hij op zachten toon ten antwoord gaf:

— Waarde professor Armstrong — als gij alleen gaat, dan keert gij niet levend terug! Slechts zij kunnen dat wagen, die het land voortreffelijk kennen van kindsbeen af, die alle verschijnselen kennen, die zich weten te behelpen en die gehard zijn door een langdurig leven in het hooge Noorden! Geloof gij dat gij eenige uren te voren een sneeuwstorm zult voorspellen? Kunt gij het spoor van de mocassin op de sneeuw onderscheiden. Weet gij hoe gij een ijshut moet bouwen? Kunt gij een sneeuwhaas schieten, hem zelf villen en braden? Kunt gij een strik zetten?

De professor had verlegen toegeluisterd en antwoordde toen hoofdschuddend:

— Neen, van dat alles ben ik slecht op de hoogte! Ik geloof wel dat ik een revolver zou kunnen afschieten, als men haar voor mij laadde, maar dat is dan ook alles. Maar ziet gij — als de nood drong, had ik een gids willen nemen, die het land goed kent!

— Nu, gij zult er nu over vier kunnen beschikken, professor, want als gij het goed vindt, dan zullen wij allen, vriend Cooper inclusief, u op uw gevaarlijken tocht naar de Bering Straat vergezellen.

Silvia had snel het hoofd opgeheven en er verscheen een warme gloed op haar gelaat, toen zij uitriep:

— Wilt gij werkelijk met mij — met ons meegaan, mijnheer Jim?

— Als gij er niets op tegen hebt, Miss Silvia....

— Iets op tegen heb? Ik.... ik weet niet hoe ik er u voor moet danken! zeide het jonge meisje verlegen.

— Dan raad ik u aan, Miss, daar nu over te gaan nadenken en nog wat rust te nemen! viel Raffles haar glimlachend in de rede. Er zal nu goed voor u gewaakt worden en niemand zal het wagen, uw kamer te betreden! Ik zal u een bewaker geven, die zijns gelijke vruchteloos zoekt. Wacht hier een oogenblik!

Hij verliet haastig het vertrek, ging de trap af en liep door de smalle gang naar een achterdeur, die toegang gaf tot de verblijven van de honden.

Daar lagen zijn dieren rustig te slapen op het stroo, maar hij behoefde slechts even zachtjes te fluiten en onmiddellijk rezen zij allen op en kwamen kwispelstaartend om hem heen dringen.

— Neen jongens, jullie kunnen nog een paar uren blijven slapen — ik heb alleen Kid noodig. Kid, kom eens bij mij.

Een prachtige groote wolfshond, bijna sneeuw-wit, kwam op Raffles toe, ging op zijn achterpooten staan en wreef zijn langen snuit liefkoozend tegen de wang van zijn meester, terwijl de anderen grommend van jaloerschheid toekeken.

En Kid verliet met Raffles den hondenstal en ging met hem mede de trap op.

Raffles opende de deur van het slaapvertrek van Silvia weder en zeide vroolijk op den hond wijzend:

— Hij zal op het kleed voor uw rustbank slapen en ik zou den man willen kennen, die aan het raam zou durven raken of aan de deur, zonder dat hij woedend zou aanslaan! Kid, maak eens kennis met Miss Silvia! Je moet goed op haar passen, mijn hond! Begrijp je dat?

En Kid keek zijn meester aan op een manier die zeide, dat hij er alles van begreep en zou doen wat men van hem verlangde.

Het venster werd stevig gesloten, de drie mannen verlieten het vertrek, zij hoorden nog even hoe het jonge meisje den boom weder op de deur deed en daarna begaven allen zich weder naar hun kamers, teneinde nog eenige uren rust te nemen.

En een kwartier daarna was het weer stil in het logement.

Wat het dorp zelf betreft — niemand van de bewoners had er ook zelfs maar aan gedacht, zich te vergewissen wat dat schieten beduidde, dat kwam iederen nacht voor — en men zou wel dwaas zijn, daardoor zijn nachtrust te laten storen.

Het was reeds tamelijk laat in den morgen en de zon verlichtte met haar schuine stralen de geweldige sneeuwvlakte, toen de drie Engelsen bijna tegelijk met Armstrong en zijn dochter de gelagkamer binnentraden, waar zij Jim Cooper reeds vonden, die al een uur eerder was opgestaan en eens naar zijn huiden was gaan omzien.

En toch zag hij er uit alsof hij den geheelen nacht rustig en aan een stuk door geslapen had, frisch, blozend en gezond.

Allen namen plaats aan een der groote tafels bij het raam en de mesties en de slonzige dienstmeid kwamen aandragen met het ontbijt, hetwelk bestond uit een koek van geroosterde mais, tarwebrood, gecondenseerde melk, een bord grutten en een hertebout, koud opgediend.

Silvia had zich geheel hersteld van de aandoeningen van den vorigen nacht en zij scheen zeer gelukkig te zijn.

Wat Jim betreft — de brave jongen meende in den zevenden hemel te zijn, nu hij zoo dicht naast het meisje gezeten was, dat hij liefhad, dat, als hij wilde, haar hand kon aanraken.

Het ontbijt was bijna geëindigd, toen Armstrong, die tot dusverre weinig gezegd had, zijn in perkament gebonden boek te voorschijn haalde en het aan Raffles toestak, met de woorden:

— Kent gij dit werk, graaf? Maar zeg mij eerst eens, kent gij Latijn?

— Ja, Professor, antwoordde Raffles glimlachend, en ik moet het wel kennen, want ik heb op de universiteit van Cambridge mijn graad als dokter in de geneeskunde gehaald!

— Zoo waarlijk? riep Armstrong verrast uit. Dan zijn wij in zekeren zin collega's.

— Gij bewijst mij te veel eer, professor! hernam Raffles met een afwijzend gebaar, — maar Henderson fronste de wenkbrauwen, want hij voor zich was er vast van overtuigd, dat in geleerdheid niemand bij zijn geliefden meester in de schaduw kon staan.

Raffles had het boek opengeslagen en zag dat het niet gedrukt, maar geschreven was, met die fraaie, ronde letters, zooals zij gebezigd werden door de monniken in de middeleeuwen, die het schrijven als een kunst beoefenden.

De bladzijden hadden nog slechts weinig geleden en het boek was voortreffelijk leesbaar, ofschoon het minstens vijf eeuwen oud moest zijn.

Hij las eenige regels, keek toen verwonderd op en zeide:

— Dit is een werk van zeldzame oudheidkundige waarde, professor!

— Nietwaar? riep Armstrong uit. Het is een van de oudste aan aardrijkskundige ontdekkingen gewijde boeken die er bestaan! Het is geschreven in het latijn der geleerden en ik kan u niet zeggen hoeveel genoeg het mij doet, dat gij het kunt begrijpen. Het is afkomstig uit de nalatenschap van een van mijn bloedverwanten, die er heel weinig waarde aan hechte en die het zelf weder van een zijner familieleden geërfd had. Maar toen ik het had doorgelezen, begreep ik aanstonds dat ik een schat — een wetenschappelijken schat in handen had gekregen. Ik behoef u zeker niet te vragen of gij van Plinius hebt gehoord?

Maar neen, die vraag stel ik u niet. Na-

tuurlijk weet gij wie die groote Romeinsche onderzoekingsreiziger is geweest. Welnu, dit boek gewaagt er van, hoe Plinius een gedeelte van Azië onderzocht heeft, hetwelk het dichtst bij de Beringstraat is gelegen — en hoogst waarschijnlijk is hij die straat zelfs overgestoken en moet dus ook het gebied der Kunjaken hebben betreden. Zeg mij eens, graaf, stelt gij belang in delfstofkunde?

— Zeer veel, professor — ofschoon ik eerlijk moet bekennen, dat ik op dat gebied volslagen leek ben. Mijn kennis gaat niet veel verder dan tot hetgeen bijna ieder beschaafd mensch weet — dat de aarde, voor zoover wij thans weten, uit vijf en zestig vaste, onveranderlijke stoffen is samengesteld, waaruit alle andere als het ware zijn afgeleid. Ik zou u kunnen zeggen hoe de steenkool ontstaan is — ik weet een weinig van de verdeeling in tijdvakken van het leven onzer aarde — ik geloof zelfs dat ik het tertiaire tijdvak wel zou weten te onderscheiden van het quataire, ik weet wat Gneis, Schieffer en Lava is, en ik weet voorts dat men twee groote formaties onderscheidt — de Eruptieve en de Seditaire — de eerste ontstaan door uitbarstingen, de tweede door verschuivingen en aanslipingen.

— Maar dat is prachtig, graaf! riep Armstrong blijkbaar zeer verheugd uit. Dan zult gij ook eerder kunnen begrijpen, dat ik, hetgeen dit boek verhaalt, volstrekt niet zoo onmogelijk acht, als het aan onwetenden moet voorkomen! Zeg mij eens — gelooft gij zelf dat er hier diamanten zijn?

— Ik heb er nog nimmer van gehoord — maar ik acht het volstrekt niet buitengesloten! antwoordde Raffles, hoe langer hoe meer verbaasd.

— Wat is volgens u de grootste diamant ter wereld?

— Ik weet niet beter, of de grootste tot dusverre ontdekte diamant was de Cullinan, die in ruwen staat niet minder dan achthonderd karaat woog, te Amsterdam gekloofd werd in de fabriek van de heeren Asscher, en waarvan het grootste stuk, dat voor de kroon van den koning van Engeland was bestemd, geslepen en wel nog altijd tweehonderdvijftig karaat woog — dat is juist eens zoo veel als de beroemde Zuidster, die er in geslepen toestand maar honderd vijfen-twintig haalde!

— Ik zie, dat gij uitstekend op de hoogte zijt! riep de geleerde opgetogen uit. Welnu, graaf — dit eigenaardige boek gewaagt van het bestaan van een diamant in de streken van de Bering Straat, waarbij de beroemde Cullinan slechts een spelden-

knop, wat zeg ik, een stofje, een atoom is! Gij ziet mij verbaasd aan, — ook gij denkt dat ik raaskal! Maar dit boek liegt niet, graaf — en Plinius was een groot geleerde! Welnu — hij heeft, op nauwelijks twintig dagreizen hier vandaan, met eigen oogen een diamant gezien, die op zijn minst honderdtachtigduizend karaat weegt!

— Wel sakkerloot! liet een zware stem zich hooren.

Het was Henderson, die dezen uitroep onmogelijk had kunnen weerhouden, en hem liet volgen door een sissend geluid, hetwelk zijn verbazing en ongeloof moest vertolken.

De geleerde schoof zijn bril met een ruk op het voorhoofd, trok zijn vlasblonde wenkbrauwen hoog op en keek Henderson met een verbazenden, vragenden blik aan.

— Vindt gij dat zoo verwonderlijk, vriend Henderson?

— Om u de waarheid te zeggen, professor, wel een beetje! antwoordde de reus verbouweerd. Honderdtachtigduizend karaat — dat is dus bijna tweehonderd maal zoo groot als de „Cullinan“!

— Dat is zoo!

— Maar — dan zou die diamant zoo groot moeten zijn — — als — — als — — — het waterhoofd van het zoontje van den groentehandelaar, die in een kelder woont in mijn buurt te Londen, professor!

— Grooter, vriend Henderson, grooter — ofschoon ik dien groentehandelaar niet ken en ook zijn zoontje niet! zeide Armstrong ernstig.

Henderson sperde zijn oogen wijd open en herhaalde:

— Nog grooter? Maar ik verzeker u, professor, dat dat kind een heel groot hoofd had. Laat eens zien, zoo groot als een pompoen dan?

— Grooter!

— Als een voetbal?

— Grooter, mijn vriend!

— Maar lieve hemel, wat moet ik dan raden? Misschien wel als een drijvende mijn?

— Dat lijkt er beter op! zeide professor Armstrong hoofdknikkend en in de houding van een schoolmeester, die een niet al te snuggeren leerling ondervraagt.

— Plinius beschrijft den diamant als een reusachtig blok, door den invloed van de natuur, van den wind en van nog andere invloeden ontdaan van de doffe oppervlakte en schitterend met een bijna onverdraaglijken glans.

— Daar staat het gewonemenschenverstand bij

stil! riep Henderson uit, volkomen ontdaan! Lieve God wat zou dat ding wel kosten?

Maar Armstrong haalde minachtend de schouders op en riep uit:

— Wat doet de prijs er toe. Wat raakt mij de prijs? Die is immers volstrekt niet te schatten, mijn vriend! De begrootingssommen van de vijf grootste mogendheden over de laatste twintig jaren zouden niet eens voldoende zijn om dien steen te kunnen betalen! Wat zeg ik het vermogen van de geheele wereld zou er nauwelijks toereikend voor zijn! De „Cullinan” werd op twintig millioen geschat, en de „Cullinan” is een onnoozel steentje, een scherfje zonder waarde, vergeleken bij dezen monsterdiamant, bij dit verrukkelijke natuurwonder, bij dezen reus uit het delftstoffenrijk, dien ik moet en zal ontdekken, al zou het mij het leven kosten!

Armstrong had dit laatste op hartstochtelijken toon uitgeroepen en op zijn anders zoo bleek gelaat vertoonde zich nu een blos als van een koortslijder en zijn oogen schitterden.

De gedachte, dat hij de eerste zou zijn, die een wetenschappelijke ontdekking van zoo groote beteekenis zou doen, bracht hem buiten zichzelf van trotsch en vreugde en daarbij zonk de materiële waarde van de vondst volgens zijn inzichten geheel in het niet.

Maar Brand, die tot dusverre zwijgend had toegeluisterd, zeer verbaasd en ook wel wat ongelooovig, merkte nu op:

— Neem mij niet kwalijk, professor, ik ben op dit gebied een leek, maar ik zou u toch wel de vraag willen stellen, of gij zelf het mogelijk acht, dat een diamant van deze ongehoorde grootte door den natuur kan zijn geschapen?

— Ik erken, mijnheer Brand, dat het op het eerste gezicht ongelooflijk lijkt — maar onmogelijk is het niet! antwoordde de geleerde. Ik behoef u zeker wel niet te zeggen dat men het nog altijd niet eens is omtrent de wijze, waarop de diamant is gevormd, sommigen nemen aan dat het diamant gevormd is door sublimatie van de in de aarde voorkomende koolstof, anderen weer meenen dat koolwaterstof eveneens in een sublimeerenden toestand de basis vormt van dit kostbare gesteente. Ik wil u wel zeggen dat ik voor mij overhel tot deze laatste meening, die het eerst door den Franschman Chancourtois te berde is gebracht. En ik acht het denkbaar dat millicenen jaren geleden een buitengewoon groote hoeveelheid koolwaterstof als het ware open werd geperst, door een vulcanische werking van

den bodem en zich als het ware gekristalliseerd heeft. Wanneer men diamanten vindt, ter grootte van een vuist, dan kan ik niet inzien, waarom de natuur, die alvermogend is, ook niet het aanzijn zou hebben gegeven aan zulk een monsterachtig grooten diamant.

— En waar zou zich die steen volgens Plinius moeten bevinden? vroeg Charly Brand weder.

— De vindplaats is niet nauwkeurig aangegeven, helaas! maar in ieder geval moet het zeer dicht bij den honderdzeventigsten lengtegraad zijn geweest en bij den zestigsten breedtegraad. De steen zou zich moeten bevinden te midden van het eeuwige ijs en in een soort grot, aan de kust van de Bering Straat.

— Maar die streek is bewoond, professor! riep Charly uit. Acht gij het waarschijnlijk, dat die steen zich daar zou bevinden, zonder dat het reeds lang bekend is?

— Gij zegt dat de streek bewoond is, mijnheer, en ik moet u dat toegeven, maar de bewoners zijn lieden, aan wien het zelfs aan de meest primitieve beschaving ontbreekt! Zij leven als de holbewoners en zelfs al zouden zij ooit dien reuzendiamant gezien hebben en waarom zou men daaraan twifelen? dan nog zullen zij dien eenvoudig beschouwen als een heilig wonder, een of andere Godheid, welke zij moeten aanbidden, zonder er het geringste vermoeden van te hebben, welke waarde dat glinsterende stuk glas eigenlijk beteekent! En als mijn meening de juiste is, dan zullen zij er zich wel voor wachten van het bestaan van dien steen te reppen tegenover de weinige vreemdelingen, die tot dusverre tot die streek zijn doorgedrongen!

— Maar mag men weten, professor, waarom gij niet liever tot den zomer gewacht hebt, om te trachten den steen te vinden? vroeg Raffles nu.

— De reden is zeer eenvoudig, graaf, ten eerste kan men hier van geen eigenlijken zomer spreken, die daarginds zeer kort duurt en dan is er een andere omstandigheid, die het volkomen onmogelijk maakt, anders dan in den winter den steen te bereiken. Hij bevindt zich namelijk, zooals ik u reeds zeide, in een ontzaglijke grot en daarin stort zich, zoodra de sneeuw en het ijs gesmolten zijn, met donderend geweld een breede waterstroom van een hoogte van meer dan 60 Meter, welke het volkomen onmogelijk maakt het onderaardsch gewelf binnen te gaan, en die zich daar ergens onder den grond op geheimzinnige wijze een doortocht baant, om zich in de Bering Straat uit te storten,

Maar de vreeselijke winters in deze streken doen zelfs een kokenden waterval bevrozen en dan is het mogelijk, gebruik makende van touwladders, naar de grot af te dalen. Gij begrijpt nu zelf wel hoe het mogelijk was dat het bestaan van dezen wonderbaarlijken diamant eeuwenlang verborgen bleef. Maar ik, Armstrong, zal hem aan den dag brengen! En gij zult in mijn roem deelen en ik gun u dat van harte — gij hebt de eer en het leven van mijn eenigst kind gered.

De waardige professor was zoo ontroerd, dat hij nauwelijks zijn zin kon beëindigen.

Welk een waardig slot zou het worden van

een leven, dat alleen aan de wetenschap was gewijd!

En hij had met zooveel geestdrift gesproken, dat zelfs de drie Engelschen en Jim er door waren aangestoken.

Raffles stond op en zeide:

— Ik weet niet of wij zullen slagen, professor Armstrong, maar wat gij daar gezegd hebt, prikkelt ons allen om u behulpzaam te zijn. Ik weet niet of die diamant bestaat, of Plinius zich niet vergist heeft — maar wij willen het gaan onderzoeken. Op weg dus, vrienden — op zoek naar den ijsdiamant.

Beproof ze en ge blijft rooken
J. v. K.

Hoofdstuk VII.

De wonderdiamant.

Vier uren later trok een stoet van drie sleden, door gezamenlijk dertig honden getrokken, over de sneeuwvlakte en verwijderde zich snel van Yellow Creek.

In de voorste hadden Armstrong en Silvia plaats genomen.

Het was zijn eigen slede, maar men had vier van de honden moeten vervangen door andere, want zij bleken volkomen ondeugdelijk te zijn en men had den professor voor veel geld onbruikbare dieren in de hand gestopt.

En Jim, die op sneeuwschoenen naast de slede ging en de honden nu en dan aanzette, had het voertuig geheel opnieuw moeten pakken, want ook daarvan bleek de brave professor niet het minste verstand te hebben — de slede was topzwaar en zou bij de eerste de beste oneffenheid in den bodem omgevallen zijn.

Wapens had men hem maar niet gegeven, want hij zou er zich toch niet van hebben kunnen bedienen.

Dan kwam de slede van Jim zelf, bepakt met dekens, eetketels, slaapzakken en twee tenten en tenslotte kwam het voertuig van Raffles, bijna uitsluitend met levensmiddelen, munitie, sterke touwen, houweelen en spaden bepakt.

Alle mannen liepen, daar zij de honden zooveel mogelijk wilden ontlasten en maakten daarbij gebruik van de sneeuwschoenen, zonder welke het bijna onmogelijk is, zich over versch ge-

vallen sneeuw bij vijfendertig graden vorst voort te bewegen.

De honden waren geheel frisch en goed uitgerust door twee dagen luiere en zij draafden dat het een lust was over de hard bevroren sneeuw.

Jim gevoelde zich de gelukkigste man ter wereld en om de tien minuten vroeg hij Silvia of zij wel goed zat, of zij het niet te koud had, of de slede niet schokte.

De koude was fel, maar er stond zoo goed als geen wind, hetgeen een gelukkige omstandigheid mocht worden genoemd.

De slede schoof voort aan den voet van het Alaska gebergte, dat zijn uitloopers tot hiertoe zendt en Jim was voornemens zoover mogelijk de bevroren oppervlakte van Kojokuk te volgen, teneinde tijd te winnen.

Na twee uren bereikte men den oorsprong van deze zijrivier van de Joekon en de honden trokken de sleden nu gemakkelijk voort.

Om twee uur werd halt gehouden en in een ommezien had Jim een vuur aangelegd, met behulp van het droge hout, hetwelk hij was gaan sprokkelen in het groote pijnboombosch, dat zich langs de oevers van de rivier uitstrekt.

En professor Armstrong keek toe, hoe hij vlug en behendig een sneeuwhaas stroopte, zoeeven geveld, sneeuw schepte in een aluminium pan, het water boven het vuur aan den kook bracht

en daarin inmiddels het vleesch van den volgens de regels der kunst schoongemaakten haas, met wat zout, gedroogde uien en andere groenten deed.

Want het was de afspraak, dat men zolang mogelijk het gebruik van de verduurzaamde levensmiddelen zou uitstellen en zich liever zou voeden met het wild, dat onder schot zou komen.

Een half uurtje later verkondigde een prikkelende aangename geur, dat de sneeuwhaas niets liever verlangde dan te worden opgegeten.

Allen schikten zich om het vuur, waarbij Jim wat droge takken en bladeren over de sneeuw spreidde, teneinde Silvia het zitten gemakkelijker te maken en met smaak nuttigden allen den maaltijd.

De honden kregen een portie gedroogden visch en mochten zich verder vermaken met het karkas van den sneeuwhaas, dat zij in een ommezien tusschen hun sterke tanden vermaald hadden.

Alles werd weer opgeladen en de tocht werd voortgezet.

Bij het vallen van de duisternis, verliet Jim het ijsdek van de rivier weder en richtte zich naar den voet van het gebergte, teneinde daar het nachtleger op te slaan.

Maar het zou dien nacht niet volkomen duister worden, want men bevond zich in die periode, waarin het daglicht nooit volkomen wijkt en de nacht niets anders is, dan een schemering.

De tenten werden vlug opgezet, nadat het kampvuur was aangestoken, de dekens werden op den grond uitgespreid, de sleden werden tegen elkander geplaatst, zoodat zij een soort barricade vormden en de honden van hun tuig ontdaan, groeven zich dadelijk in de sneeuw en maakten zich een klein hol, dat zij met hun eigen lichaamswarmte op een dragelijke temperatuur brachten. Zij krabten de sneeuw over zich heen en spoedig was er niets meer van hen te zien, dan het uiterste tipje van hun neus en ooren.

Men hoorde nu niets dan het knapperen van het droge hout en nu en dan in de verte het gehuil van een eenzamen wolf, die van den troep was afgeraakt en zijn jammerklachten opzond naar den staalblauwen hemel.

Kid was de eenige hond van de dertig, die verlof kreeg, bij zijn meester in de tent te slapen, want men moest op zijn waakzaamheid vertrouwen.

Om half tien in den avond hadden allen zich in hun tenten ter ruste begeven, nadat Jim voor

de laatste maal nog een armvol droge takken op het vuur had gedaan.

En toen daalde de geheimzinnige stilte van den poolnacht over het kleine kamp.

Maar in het midden van den nacht stond Kid eensklaps van zijn leger op, met gloeiende oogen, de blinkend witte tanden ontbloot, het vel van den snoet in rimpels getrokken en recht overeind staande haren.

Zijn instinct had hem gewaarschuwd dat er gevaar dreigde.

Hij sloop langzaam naar het voorhang van de tent en keek door een kier naar buiten in den nacht.

De maan scheen helder en het was zoo licht, dat men tot op zeer verren afstand kon zien.

Kid hief zijn kop op en snoof in de richting van den wind, met trillende neusgaten en woeste fonkelende oogen.

Toen liet hij een luid gebrom hooren, hetwelk Raffles aanstonds deed ontwaken.

Hij ging overeind zitten, sprak den hond zachtjes toe, maar toen deze bleef grommen, wierp hij het zware dek van zich af, schoof het voorhang van de tent een weinig terzijde en keek over de vlakke.

En onmiddellijk klonk zijn bevelende, luide stem :

— Op de been, vrienden! Er dreigt gevaar.

Zijn scherp oog had in de verte een zestal sleden gezien, vergezeld door minstens twintig mannen, snel naderend.

En hij twijfelde er geen oogenblik aan, of het was Slogan met zijn vrienden, die zich kwamen wreken voor het gebeurde van den vorigen nacht.

De stem van Raffles had zoo luid geklonken, dat iedereen onmiddellijk ontwaakte.

Jim had zijn geweer gegrepen, keek naar buiten en riep op woesten toon :

— Dat moet Slogan zijn, die ellendeling! Hij heeft ons spoor gevolgd en ik zeg u, graaf, dat het om ons leven gaat en dat wij goed raak zullen moeten schieten, want dat tuig zal niemand van ons in het leven laten, zij zijn erger dan Indianen, erger dan wolven! Kom mee naar buiten. Neen, Miss Silvia, gij blijft in de tent — gij zoudt ons maar in den weg loopen. Blijf om Godswil kalm en houdt ook uw vader maar bij u — dat is beter!

Henderson, nog slaapdronken, had ook vlug zijn geweer gegrepen en volgde nu het voorbeeld van Jim, die een kleine kist met geweerpatronen

uit zijn tent trok en achter zijn hoog opgeladen slede in de sneeuw knielde.

Een paar seconden later was het kleine kamp zoo goed mogelijk in staat van verdediging.

De aanvallers waren toen op een afstand van nog geen driehonderd meter.

En aan hun bedoelingen behoefde niet te worden getwijfeld, want snel achter elkander kraakten zes of acht schoten en de kogels drongen met een geluid als een zweepslag in de sneeuw of sloegen met een eigenaardigen weeën slag in de balen meel, waarmede de sleden beladen waren.

De vier mannen vuurden onmiddellijk terug en drie aanvallers vielen voorover — want de kogels van Jim en Raffles misten nimmer en Charly Brand was eveneens een voortreffelijk schutter.

Bijna aanstonds hielden de aanvallers halt, zetten snel de sleden op een rij en doken er achter weg — maar niet zoo snel of nog drie hunner hadden in het stof moeten bijten.

En van dat oogenblik af werd er geregeld vuur in het kamp onderhouden.

De kogels sloegen plat tegen het ijzerwerk van de sleden of drongen met een zuigend geluid in het hout door.

En reeds begon de toestand kritiek te worden toen er onverwachts redding kwam opdagen, in onverwachten maar afdoenden vorm.

Want uit het Oosten, blijkbaar aangelokt door het schieten, kwam een troep van minstens honderd wolven aanstormen over de vlakte, woest en uitgehongerd, die zich zonder aarzelen op de bende van Slogan wierpen.

Zelfs op dien verren afstand waren de vloeken en de kreten van de overvallen schurken hoorbaar.

Zij hadden den strijd met de wolven moeten aanbinden en onophoudelijk knalden de schoten.

Maar reeds begonnen enkele sleden in beweging te komen en spoedig volgden de anderen en de aanvallers vluchtten weg, zoo snel hun honden wilden loopen, voortdurend vurend op de bloeddorstige, door den honger tot het uiterste gebrachte wolven.

Een oogenblik later waren de sleden uit het oog verdwenen, maar op de plaats waar zij gestaan hadden, was nu een wriemelende zwarte plek zichtbaar...

— Kom mede! zeide Raffles op korten toon, misschien leven daar nog menschen, gewonden en wij mogen niet toelaten, dat die monsters hen verscheuren!

En reeds gleed hij met groote snelheid op zijn sneeuwschoenen over de vlakte, onbekommerd voor het gevaar.

De anderen volgden hem en zij kwamen op een waar slachveld, waar een zestigtal gedoodde wolven lagen en zeven lijken van mannen, voor het meerendeel reeds afschuwelijk verminkt.

Met een aantal goed gemikte schoten legden de vier mannen nog twintig wolven neder en de anderen, aangegrepen door vrees, sloegen op de vlucht.

En zwijgend, langzaam keerden de mannen naar het kamp terug, aan begraven van de lijken viel niet te denken, daartoe was de grond veel te hard, tot steen bevroren.

Men deelde den zeer ontstelden professor en Silvia niets mede van hetgeen er was voorgevallen en het kamp werd vroeg opgebroken...

Twaalf dagen en twaalf nachten ging de reis verder en er deed zich niets bijzonders voor, tot de oevers van de dichtgevroren Bering Straat waren bereikt, op een paar mijlen ten Oosten van Kaap Prince of Wales.

Professor Armstrong had in de laatste dagen weinig gesproken, maar nu zeide hij in het geheel niets meer. Hij was als een jachthond, die op het spoor is gekomen van het wild en die schijnbaar zoo zwakke en tengere man bleek nu onvermoeibaar te zijn.

Hij onderzocht iederen heuvel, iedere vallei, ieder stroompje en drong dan telkens tot verder gaan.

Bijna een week hadden deze omzwervingen in deze woeste streek geduurd, toen omstreeks twee uur in den middag van een buitengewoon kouden dag de professor een kreet slaakte, die allen verschrikt deed opzien.

Hij was rechtop in zijn slede gaan staan en zijn oogen glansden, zijn hand sidderde, die hij uitstreckte naar een punt in de verte, terwijl hij met behevende stem uitriep:

— Daar! Daarheen!

Allen keken in de aangeduide richting en ontwaarden een eigenaardig gevormden heuvel, niet hooger dan tweehonderd meter, in den vorm van een half doorgesneden suikerbrood, met een volkomen platten top, bijna zuiver cirkelrond.

— Het heeft iets van een kerstupping! liet de stem van Henderson zich hooren.

En inderdaad — daarop leek de heuvel, met zijn als besuikerde hellingen.

— Dat is de heuvel, waarvan Plinius spreekt!

riep professor Armstrong uit. Laten wij er aanstonds heengaan!

De reeds vrij vermoeide honden werden nogmaals aangezet en een kwartier later was de voet van den heuvel bereikt.

De beklimming van den top bleek uiterst moeilijk te zijn, maar men slaagde er toch in, met achterlating van de sleden en de honden, en met behulp van touwen en houweelen, den vlakken top van den heuvel te bereiken.

De top had een doorsnede van bijna een halven kilometer en juist in het midden gaapte een kratervormige opening.

— Naar beneden! Naar beneden! riep professor Armstrong op hartstochtelijken toon, doodsbleek van opwinding.

Ook de afdaling in den krater ging met de grootste moeilijkheden gepaard, want de helling was steil, bezaaid met rotsblokken en glad van sneeuw en ijs.

De ontdekkingsreizigers, allen aangegrepen door dezelfde nieuwsgierigheid, moesten nog verder afdalen dan zij eerst gestegen waren en nu stonden zij ten slotte op den bodem van den krater en keken zwijgend, diep onder den indruk, om zich heen.

Uit een der wanden van den put, door een reusachtige opening, stortte zich een ijsmassa nog dieper omlaag en allen begrepen het — dit moest de waterval zijn, de onderaardsche rivier, thans tot een ijsklomp gestold, waarvan Plinius in zijn reisverhaal had gewaagd.

De eigenaardige schemering, die op deze diepte heerschte, maakte het schouwspel nog geheimzinniger en indrukwekkender.

De bevroren waterval was minstens zestig meter breed en verloor zich daar beneden in de duisternis.

— Verder! Verder! schreeuwde Armstrong, buiten zich zelf van spanning en aandoening.

En de afdaling werd voortgezet.

De mannen hadden puntige ijzers medegenomen, die zoo diep mogelijk in de ijsmassa werden geslagen en daaraan werden de touwladders en de touwen bevestigd, waarlangs zij de afdaling zouden wagen.

Zelfs Silvia liet zich niet weerhouden, af te dalen naar die geheimzinnige diepte, die onder haar voeten gaapte.

De waterval was inderdaad niet hooger dan zestig meter en toch duurde het bijna drie kwartier, alvorens de stoutmoedige onderzoekers het onderende hadden bereikt.

Zij stonden nu op de bedding van de bevroren, ondergrondse rivier, die zich des zomers met donderend geraas een weg baande dwars door het gesteente en nu tot een harde massa geworden was.

De medegenomen fakkels werden ontstoken en voorzichtig gingen allen de wijde spelonk in, waar zich over eenige maanden de waterval met ontzettend geweld in zou werpen.

Langzamerhand werd de spelonk wijder en eensklaps bemerkten zij, dat zij de flambouwen niet langer behoefden, want de duisternis maakte plaats voor een wonderlijke schemering, alsof er zich ergens in de verte een zeer sterke lichtbron bevond.

En nog iets anders wekte hun verbazing.

Dat was het volkomen ontbreken van het allergeringste gerucht.

Zij werden omgeven door een stilte, die iets schrikbaarjagends had.

Het was een stilte, nog geruchtloozter dan het klanklooze zwijgen van den Poolnacht.

Hier leek de Tijd, het Leven zelf stil te staan.

Wanneer de zes menschen stil stonden, hoorden zij niets dan hun ademhaling en hun stemmen hadden een zonderlingen klank.

Maar nu drongen zij steeds verder in de spelonk door, waarvan het verwulf nu ternauwernood zichtbaar was.

De wanden weken steeds verder terug en glinsterden als kristal — zij bestonden louter uit ijs, dat zelfs midden in den zomer niet smolt.

De fakkels wierpen, vóór zij werden gedoofd, nog een laatste blauwe flikkering op dien ijsmuur en toen trad schemering in.

Maar het werd steeds lichter en nu maakte de spelonk een bocht — en daarachter moest de geheimzinnige lichtbron zijn, die het verwonderlijke schijnsel verspreidde, waardoor de grot vervuld was.

Nog eenige stappen — en toen moesten allen even de oogen sluiten, zoo verblindend was het licht, dat daar, op een afstand van ongeveer vijftig meter, in het midden van de spelonk straalde.

Toen zij eenigszins gewend waren aan dit uitbundige licht, openden zij voorzichtig weder de oogen en keken....

Op een door de natuur gevormde verhevenheid van den bodem lag de ijsdiamant.

Hij had een onregelmatigen, eenigszins uitgerekten vorm, als een reusachtig struisvogelei.

De facetten waren duizenden in getal en van

verschillende grootte, ook hen had de natuur geslepen door een arbeid van honderdduizenden jaren.

Allen hadden hun ijsbrillen opgezet en waren nu beter bestand tegen het felle licht, hetwelk de ijsdiamant uitstraalde.

Armstrong was zoo ontroerd, dat hij niet in staat was, een woord te zeggen.

Hij wilde nog eenige schreden naderbij komen en toen geschiedde het onverwachte....

De geleerde droeg een zwaar houweel en zijn hand beefde zoo sterk, dat het voorwerp hem ontglipte.

Het viel met een luide slag neder, die honderdvoud herhaald werd en die onmiddellijk gevolgd werd door een losbarsting als die van een ontzaglijk kanon.

De luchtdruk was zoo hevig, dat allen ter aarde werden geworpen en toen zij zich weder hadden opgericht, waren zij door duisternis omgeven, slechts heel in de hoogte drong het daglicht flauwtjes door een smalle spleet in de spelonk door.

Maar van den ijsdiamant was niets meer te bespeuren, niets dan een klein hoopje grijs stof, boven op de rots die hem honderden eeuwen gedragen had.

Armstrong uitte een schreeuw van woede en teleurstelling.

Hij begreep dadelijk wat er geschied moest zijn.

De diamant had daar honderdduizenden, wellicht millioenen jaren in volkomen rust gelegen.

Niet het minste zuchtje had hem verroerd, geen enkel geluid was al dien tijd tot hier doorgedrongen, zelfs niet het geweld van den onder-

aardschen stroom, die zich uren hier vandaan een weg door den grond baande.

De val van het houweel had die onbewogen lucht heftig doen trillen en de samenstelling van den diamant had zich eensklaps gewijzigd, de ontzettende spanning, in den steen opgehoopt, had zich een uitweg gebaand!

Het kostte moeite, den jammerenden professor, die zich de haren uit het hoofd rukte, weg te leiden, nadat hij zich overtuigd had, dat de diamant tot stof vergaan was.

Er werd weinig gesproken.

Alleen Silvia trachtte haar vader met lieve woordjes te troosten over het verlies, dat hij geleden had.

Uren later bereikten allen doodelijk vermoeid de plek, waar de honden en de sleden in de volkomen eenzaamheid waren achtergebleven.

Het kamp werd opgeslagen.

Maar dien avond nam Jim, die een lange wandeling met Silvia had gemaakt, den geleerde verlegen ter zijde en sprak stamelend:

— Professor, u is vandaag een kostbaren diamant kwijt geraakt en nu kom ik er u nog een vragen, ik heb Silvia innig lief, zij stemt er in toe, mijn vrouw te worden, wilt gij ons uw toestemming geven?

En Armstrong greep met een zwakken glimlach de hand van den pelsjager en zeide:

— Ik wist het al, mijn jongen! Silvia heeft voor haar vader geen geheimen! Als zij je hebben wil, neem haar dan en maak haar gelukkig! Maar twee kostelijke diamanten op een dag te moeten verliezen, het is hard!

De volgende aflevering (No. 459) bevat:

De vrouw van den Pelsjager.

J. v. K.

IS DE NIEUWSTE 3 CENTS CIGARET

GEMAAKT VAN ECHT TURKSCHER TABAK

KLOEK MODEL IN BLIKVERPAKKING

DEZE HEERLIJKE CIGARET WORDT GEMAAKT MET
GOUD EN OOK ZONDER MONDSTUK

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885